

BIROCRATUL: — Ce-i asta, aprovizionări de toamnă ?! Un gospodar trebuie să aibă tot anul coșul plin!

LENEȘUL: — Aprovizionări ?!... Aha... înfiți cocoșul... înfiți tai

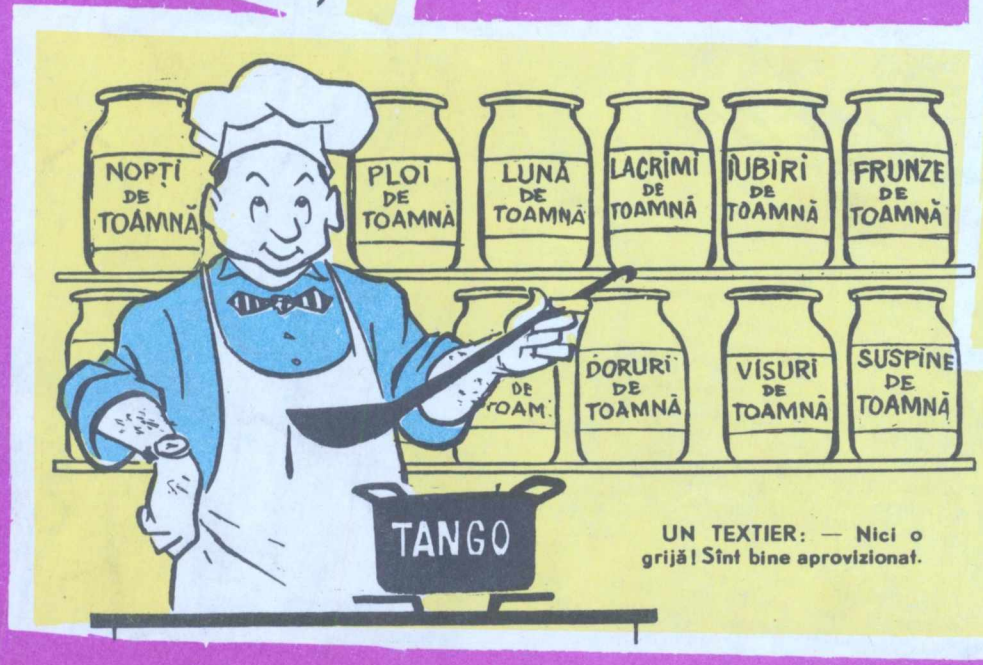
DON JUANUL: — Aji picat prost! A început să meargă greu cu aprovizionarea!

interviul nostru

„APROVIZIONĂRILE DE TOAMNĂ”

SERVILUL: — Un moment, înfiți să fac aprovizionarea șefului...

NOPTI DE TOAMNĂ PLOI DE TOAMNĂ LUNĂ DE TOAMNĂ LACRIMI DE TOAMNĂ IUBIRI DE TOAMNĂ FRUNZE DE TOAMNĂ
 DORURI DE TOAMNĂ VISURI DE TOAMNĂ SUSPINE DE TOAMNĂ

TANGO

UN TEXTIER: — Nici o grijă! Sînt bine aprovizionat.

Desene de RIK AUERBACH

Desen de V. TIMOC

- Puteți veni la probă în oricare după-amiază!
- Imposibil! După-amiaza sînt liber, numai dimineața sînt... pe teren!

O SCHIȚĂ

Toată povestea a început de la laptele care dăduse în foc. Mă rugase nevastă-mea să supraveghez eu laptele în timp ce ea îmbrăca fetița. De fapt am fost tot timpul atent și numai în ultimul moment cînd să dea în foc, eu priveam în altă parte. De obicei — pentru că mi s-a mai întîmplat asta de cîteva ori — eu atribui evadarea laptelui din cratiță, aragazului care face flăcără prea mare. Deși nevastă-mea îmi atrage atenția că laptele poate să dea în foc, eu constat că laptele dă peste aragaz și peste masă. Încep disputele și constat că vina e a cratiței, căreia i-a sărit smălțul. Amîndoi ajungem la concluzia — uitînd de lapte — că cratița este un produs rebut și că cei de la fabrică lucrează pesemne în asalt.

De la cuvîntul „asalt” trecem la discuția pe marginea sistemului nefericit al asaltului la sfîrșit de lună. Eu rețin ideea și mă duc la redacție, oferind o schiță cu tema: „Sistemul asaltului este dăunător”. Redactorul aprobă ideea și-mi acordă patru zile să scriu schița. Eu cer șase zile, el pretinde să aibă umor, eu las la cinci zile, el pretinde să fie cu haz, eu cobor la patru zile, iar el spune să fie bună. Și convenim. Încep să notez: inginerul se lasă pe tînjală 20 de zile și apoi, la sfîrșitul lunii cere oamenilor un efort în plus și solicită mașinile peste puterile lor. Concluzie: produse slabe și mașini scoase din uz. Mai notez ceva: unii nu zic nici „pis”, mașinile fac „fis”, expresia mi se pare cam vulgară și o șterg

și caut altceva: cititorii trebuie să ridă de inginerul care practică sistemul asaltului.

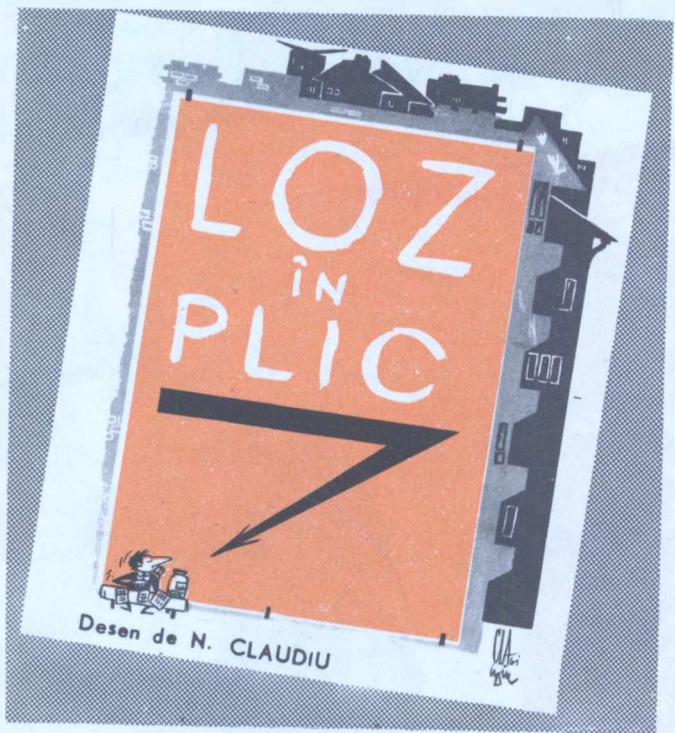
Mă gîndesc însă că dacă n-a scriu schița pe concret se poate sesiza vreun cititor care ar putea cere să precizez despre ce inginer este vorba: „Unde ai văzut dumneata... ar putea spune el — un asemenea inginer, pe care să nu-l doară inima de oameni, de produs și de mașină?”

O să răspund că aici este vorba de imaginație, la care răspunsul va spune: „pune imaginația în slujba prezentării chipului inginerului de tip nou”. Și ar dreptate. Mă duc la redactor și spun: nu cunosc un asemenea inginer. Și dacă există nu-i tipic. O fi unul pe la Bacău și poate unul la Galați. Pentru doi însă nu poți trage un tiraj ca al „Urzicii.”

Redactorul spune că de asta răspunde el și că au trecut două zile și încă n-am făcut nimic. Și mă somează ca în următoarele două zile să-i aduc schița. „Și să aibă umor” — nu uită el să adauge (are o obsesie).

Astăzi îmi cristalizez ideea un inginer conduce munca în asalt din care cauză marfa este de calitate necorespunzătoare, iar mașinile, fiind suprasolicitate în ultimele zile ale lunii, intră în reparație. Pagube, pagube...

Mă înfurii la gîndul că există asemenea ingineri sau maiștri și li trag un articol bun pentru gazeta de perete, dar nu pentru „Urzica”. Nu, hotărît că nu poți să scrii schițe umoristice dacă

Desen de N. CLAUDIU

RECLAMA E RECLAMĂ!

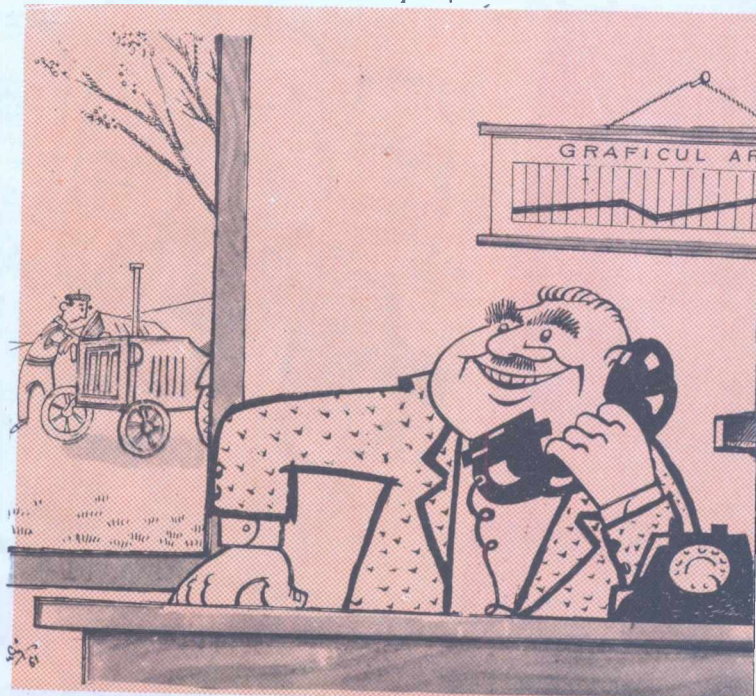
Suportalul

În manuale, după cîte știi,
Există fel de fel de teorii
Ce-și demonstrează în realitate
Neprețuita lor utilitate,
Deci manualul, cursul, eu nu pot
Să le concep decît ca pe un tot
În care orice amănunt își are
O necesară parte de valoare.
Sînt însă unii tineri studioși
(Categorii „crește de cocoși”!)
Ce-n timpul petrecut la facultate
Învăță cartea doar pe jumătate
Căci astfel, dup-o teorie-a lor,
Întregul curs devine mai ușor.
„Suficient” sau „5” des repetat
Este supremul lor deziderat,
E garanția minimă că „scapă”
Conform zicalei „cîinele prin apă”...
I-amenință inecul an de an

Dar reușesc s-ajungă la liman
Prinzîndu-se, ca omul disperat,
De un colac aproape desumflat
(Colac ce reprezintă concludent
Volumul notei lor „suficient”!)
Și uite astfel ies din facultate
Cu o superbă mediocritate,
De-aceea-n viață cîte unu-apare
Ca masa fără două din picioare,
Ca blocul din afară tencuit
Iar înlăuntru nici măcar spoit,
Ca un palton bogat, croit frumos,
Dar care n-are partea de din dos...
Iar cînd încearcă, deseori, să-și salte
Pretenția spre slujbe mai înalte
Constată că i-ar trebui (și n-are!)
Vre-o cîteva volume sub picioare!

STELIAN FILIP

Centrul mecanic Oradea a uitat un ciocan în motorul unui tractor, avut în reparație

— Alo, Oradea? Am primit ciocanul. Vă rog trimiteți cu primul tractor reparat și o... nicovală!

Desen de AL. CLENCIU

IN A SALT

Infuriat. Mă calmez bînd un ar de lapte — care miroase agaz, în schimb aragazul mie a caimac — și mai stau o zi, să se cristalizeze ideea.

ncep să rîd forțat, imaginîni o scenă cu inginerul în ză. Îl am în fața mea și-l truluiiesc.

Bravo... îmi place de dumta. Valter Mărăcineanu... Gri...

Pardon: Valter Popescu, rhei.

N-are importanță... Asalt, și dă-i și dă-i... nu-ți pasă tofa iese cu pete de ulei.

Scuzați, eu lucrez la fabrica abest...

Dumneata nu lucrezi nică... Dumneata nu lucrezi: păgu... Dumitale nu-ți pasă nici de dus, nici de prețul de cost, nici oameni, nici de mașini... Nu milă de nimeni.

ar eu trebuie să-mi imaginez ar urma. Dacă dau peste unul pt, îmi zice una de n-o pot e iar un altul ar putea invoca adițiile obiective".

i ce-i de ris, mă rog, în toată estea asta? O să se pomenească acția cu o serie de scrisori de test. Unul o să scrie: „dați pe ia mea pe un asemenea inginer judec eu”. Sînt și cititori editivi: „Dragă Urzico, nu umbra cu mânuși. Dă-l în pacă, să plătească toate pagu- e, și să repara mașinile, plă- l din salariul său”...

i protestul cuiva de la o gos- lărie colectivă: „Ce fel de om e

acela care cere de la o mașină mai mult decît poate da? Eu sînt mulgător, dar nu mi-a trecut prin minte să strîng ugerile în menghină... și să omor vita...”

Iar un medic ar putea și el să spună: „Dă-mi-l mie să-i fac opt injecții într-o zi în loc de opt zile. Să-l vedem atunci”...

Hotărît că oamenii ar avea dreptate, gîndind așa. Păi ce, asta-i o chestie de ris?

Și... n-am scris nimic pe tema asta. Am s-o fac mîine. Mai am o zi în fața mea.

Va să zică: un inginer sau un maistru care, în loc să lucreze ritmic, dă asaltul la sfîrșitul lunii și produce pagube etc.

Asta-i subiectul. Și principalul lucru în materie de scris, este subiectul. După-masă scriu și schița.

— Alo! ce faci tovarășe cu schița?

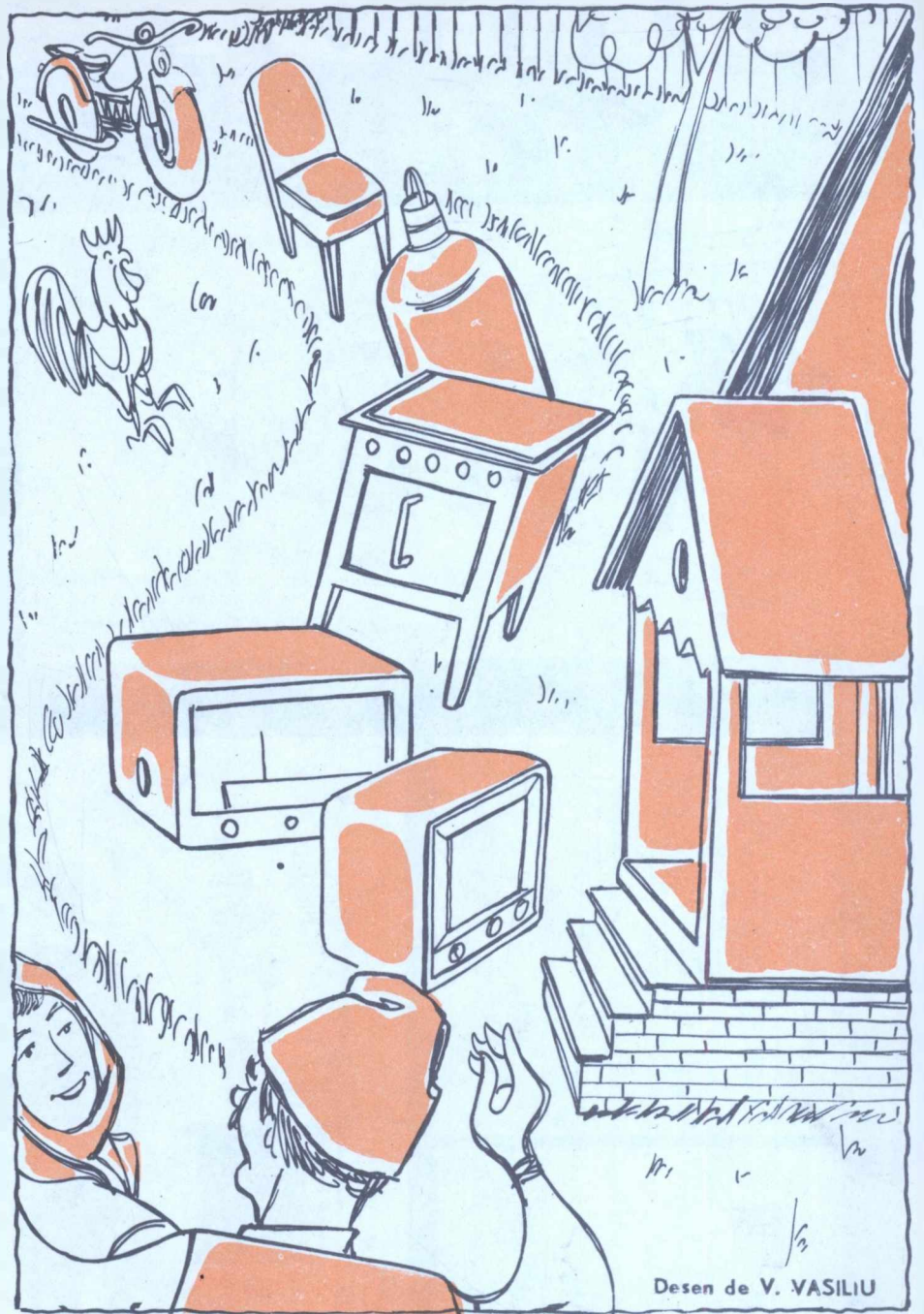
— O aveți după masă...
— Care după masă, că au trecut patru zile...

Ei nu, că asta-i bună. Ne-am luat cu vorba, cu supozițiile, cu imaginația, — și gata! au trecut patru zile. Și eu trebuie să fiu gata peste un ceas. Nu mai e chip de amîinare: a sosit sorocul!

...Să vedem. Așadar, un inginer care... Adică nu, nu-i musai să fie inginer. Poate să fie și un umorist, care lasă totul pînă în ultima clipă și pe urmă dă asaltul și...

Poftim rezultatul: asta-i schița umoristică?

S.M. RUSU

Desen de V. VASILIU

— Vezi! Toamna se numără bobocii !!!

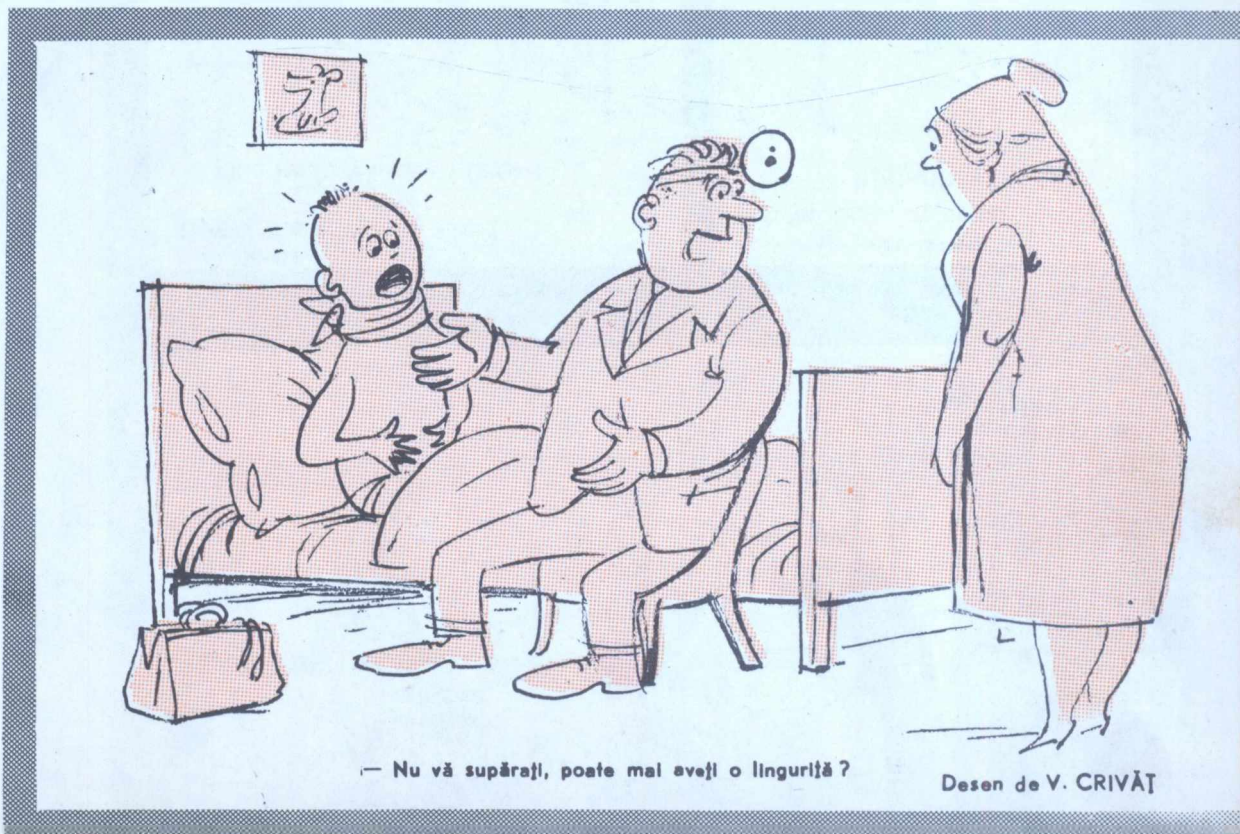
MARTIRAJ DE REDACTOR

„Ce-ai spus să fac? Glumești?
Dintr-o baladă
Cum e a mea, tixită de idei,
Nu pot schimba nimic din textul ei,
Chiar dacă spui că metrica-i schiloadă.

Cum? Nu rimează versul doi cu trei?
Și zici că imagistica e fadă?
Așa mai scriu și alții, ca dovadă
Citește psalmii scriși de Dosoftei.

Consultă deci pe clasici! Mai întrebă,
Nu obiecta ca să te afl-n treabă
Și nu mă învâța ce este rima!”

.....
Așa îmi reproșă cu strășnicie
Un tînăr la a doua poezie
Prin faptul că îi publicasem prima.

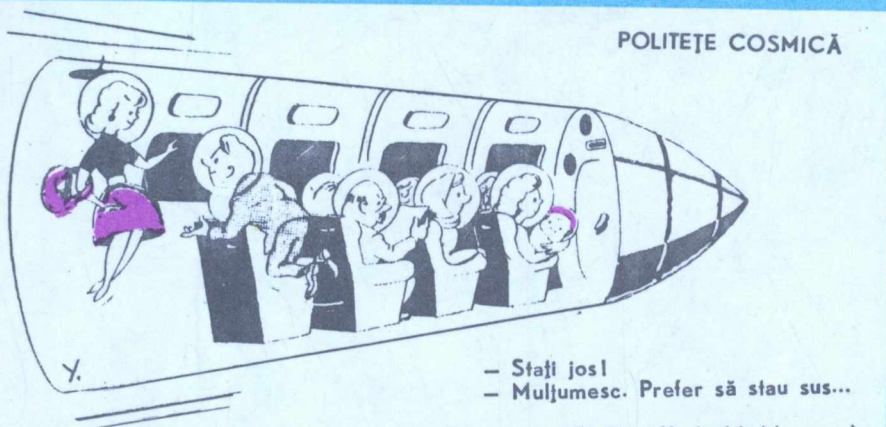

— Nu vă supărați, poate mai aveți o linguriță?

Desen de V. CRIVĂT

UMOR

de peste hotare

POLITEȚE COSMICĂ

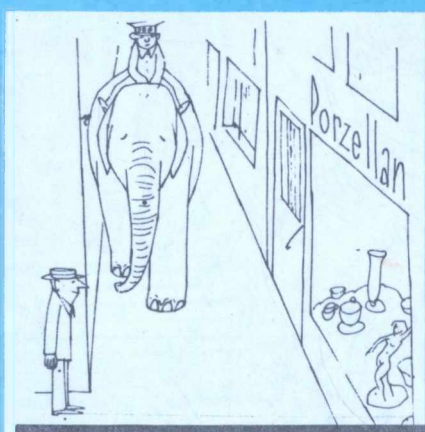
- Stați jos!
- Mulțumesc. Prefer să stau sus...

Desen de UȘATA („Krokodil”-Moscova)

Desen de N. CLAUDIU

- N-ajungi Dă-mi cartea de sub scaun!!

FĂRĂ CUVINTE

Desen de HENRI BUTTNER
(„Eulenspiegel”-Berlin)

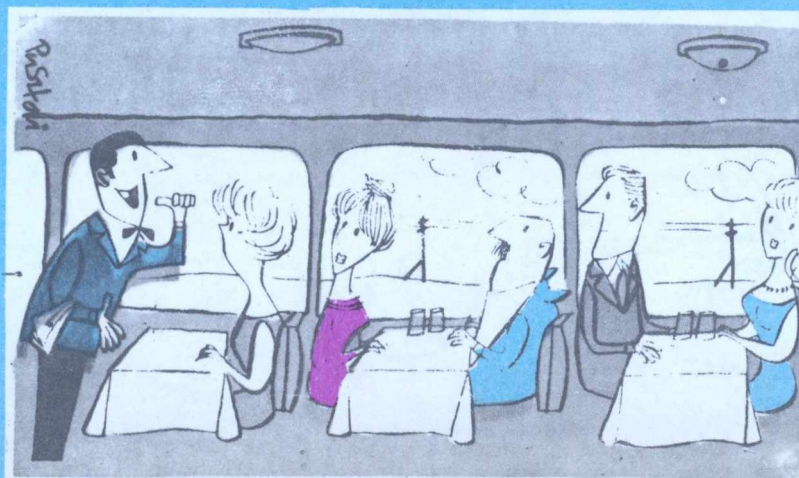

GIMNASTICĂ DUPĂ CONCEDIU

Desen de IULIUS PUHALSCHI
(„Szpilki”-Varșovia)

LA VAGON RESTAURANT

- Care dintre dv. știți să găsiți că bu-cătarul a pierdut trenul!!!

Desen de PALL PUSZTAI („Ludas-Matyi”-Budapesta)

De la un cal citire

Prea iubite nea Melinte
Și stimate președinte,
Îți trimit o misivă
Murgu, cal din colectivă.

De cînd munca pe ogor
Mi-o fac „frații” de tractor,
Sînt utilizați, firește,
Să transport ce se găsește,
Muncă zilnică la care

Cum s-ar zice, eu trag tare
Cînd venitul se împarte,
Însă obosesc de moarte
Tot ducînd celor din luncă
Un noian de zile-muncă
Și cîrînd mii de ocale
Care mă cam rup de șale.
D-ai-a dragă nea Melinte
Vreau de astăzi înaintea
Roadele să le trimeată
Cum or ști, cum or putea,
Dar nu pe spinarea mea,
Ca să nu ajung - vai mie,
La reformă timpurie.
Încheind, te rog, fă bine
Și nu spune despre mine
În răspunsul ce-mi trimeți
Că-ți cer... cai verzi pe pereți
Iscălesc astă misivă

Murgu,
Cal din colectivă
pt. conf. V.D. POPA

Uneori manipularea mărfurilor se face fără grija cuvenită, producându-se pagube.

— Descărcați cu atenție, tovarășe! Ce-l asta: masă cu trei picioare, scaun desfundați, dulap cu un perete lipsă?...
— Lasă că nu-l nimic, tot cereal dumneata sortimentele noi!

Desen de
FRED GHENĂDESCU

O MASĂ CA-N POVEȘTI

Aveau cu ce să se mândrească muncitorii secției Gateră a Întreprinderii forestiere Comănești. Aveau cu ce, fiindcă lor li s-a decernat Steagul de frunțas pe respectivul trimestru. După felicitările, strîngerile de mînă și urările în cadrul sedinței festive, s-a hotărît trecerea la o felicitare mai concretă, ilustrată printr-o masă tovarășească, la care puii la frigare, rațele pe varză, purceii la tavă aveau să contribuie prin rezervele lor interne la reușita sărbătoririi.

S-a întins o masă ca-n povești, bineînțeles, dacă există povești în care, în afară de Făt-Frumos și Ileana Cosînzeana, se mai pomenește de Muscat Ottonel, de bere neagră și de purceii la tavă. Există probabil și asemenea povești, întrucît nu-mi închipui ca Făt-Frumos să fi fost atît de naiv încît să prindă puteri sorbind numai din apa vie, cînd avea alături viile de la Cotnari.

Așadar, iați-ne la banchetul cu pricina. Cîteva zeci de invitați ciocnesc, glumesc și se hrănesc în jurul mesei. Primul a luat cuvîntul directorul întreprinderii. Dacă e să respectăm adevărul istoric, a luat mai întîi paharul pe care, după ce l-a ridicat solemn, a privit cu drag spre comensali și a spus:

— Dragi tovarăși de muncă, e un vin minunat! Să-l închinăm în cinstea acelor din secția noastră, care au contribuit la realizarea succeselor noastre. Lor, tovarăși, le-am oferit această masă! Poftă bună, și spor la friptură.

Apoi o voce se făcu auzită:

— Cine se mai înscrie la cuvînt?

— Eu! pițigăi o voce subțirică.

Și tînăra posesoare a vocii vorbi:

— Dragi tovarăși, vă felicit. Munca voastră e frumoasă, e foarte frumoasă. Tăiați copaci, li cojiți, li aranjați, li așa și pe dincolo. Mai mult nu știu nici eu, fiindcă sînt de profesie modistă. Bravo tovarăși! Ridic paharul în cinstea ferăstraielor voastre! Aveți un caracter minunat și un vin, ce să mai vorbim...

— Cine e persoana? — întrebă cineva.

— E cumnata ăluia... nu-i știu numele, de la „Comercial“.

— Lucrează la noi?

— Aș! Mănîncă la noi, nu vezi?...

— Și ce cauți aici?

— Păi, uite și tu. Cauți rață pe varză.

Nu putea să vină singur dumnealui, că făcea zîzanie în familie.

Discuția a fost intreruptă de un alt toast. De data asta, un bătrînel de vreo 75 de ani.

— Dragi tovarăși mineri!

— Psst! îi șopti unul de alături. Sînt forestieri, tată socrule, nu mineri.

— Nu? Păi, la Comănești există și mine. Deci tovarășii mineri, adică forestieri, în definitiv amîndouă meseriile sînt frumoase și fripturile grozave, sînt mîndru că mă aflu în mijlocul vostru, voi cei care ați realizat asemenea purceii la tavă...

— Stai jos, tată socrule, că mă faci de ris.

— Stau, ginerică, stau, dar nu făcea să mînc de pomană. Măcar să contribuie și eu cu două, trei cuvinte în calitate de invitat al tău.

Petrecerea continuă plină de antren și de voie bună. Iată, acum s-a înscris la cuvînt un alt tovarăș, care a contribuit și el din plin la cucerirea Steagului de frunțas pe întreprindere:

— Scumpi forestieri, munca mea are multe tangențe cu cea a dumneavoastră prin aceea că, în calitate de lucrător la „Higiena“, pe unii forestieri i-am tuns, le-am făcut cite o frecție iar pe alții i-am ras. Așadar, tovarășii, cunosc obrazul fiecărui forestier în parte. Și vă spun cu toată convingerea: aveți obraz subțire! Da! Altminteri n-aș fi fost invitat și eu la această sărbătorire pe simplul motiv că sora nevastei mele lucrează la dv. la contabilitate!... Trăiască tovarășul director Ioan Mihai, trăiască ceilalți tovarășii din conducere care au aranjat și au aprobat lista invitaților, dovedind prin aceasta că nu lucrează în familiuță, ci că au izbutit să cuprindă mase cît mai largi de oameni. Încă o dată, tovarășii, spor la muncă și perdaf plăcut!

— Dar vreun muncitor din secția Gateră nu ia cuvîntul? se miră cineva.

— De unde să-l ia, frate? De acasă?

Că ei n-au mai încăput pe listă. Așa au înțeles să întocmească lista cei din întreprinderea noastră. Cu chiu, cu vai, au reușit să fie trecuți cinci dintre cei de la Gateră. Fii discret, te rog, să nu se afle, că cine știe... odată se supără directorul că i-am invitat pe ei în locul nepoatelor și soacrelor administrativului... că vorba ceea steagul se decerne o dată pe trimestru și obligațiile sînt cotidiene...

— Totuși nu înțeleg. Tocmai sărbătoririi să nu fie prezenți?...

— Te înșeli. Ei au pus umărul cel mai virtos la banchetul ăsta... Că banchetul s-a dat din fondurile adunate cu prilejul unui bal anterior, organizat în ziua salariului. Și biletele pentru bal au fost cumpărate de muncitorii...

— Ei au fost la bal?

— N-au fost. Că banii de bilete au fost reținuți din salariu. Salariul s-a plătit seara la ora 9, cînd au ieșit din schimb, iar balul începuse de la ora 8!

— Ei, pînă la miezul nopții, aveau timp să se pregătească de petrecere.

— Aveau timp, dar n-aveau picioare; că balul era la o depărtare de 40 de kilometri de locul vînzării biletelor!

Vocea gravă a directorului curmă firul discuției:

— Dragi tovarășii, în aceste clipe vesele să ne gîndim la frunțașii noștri din întreprindere și să fim alături de ei!

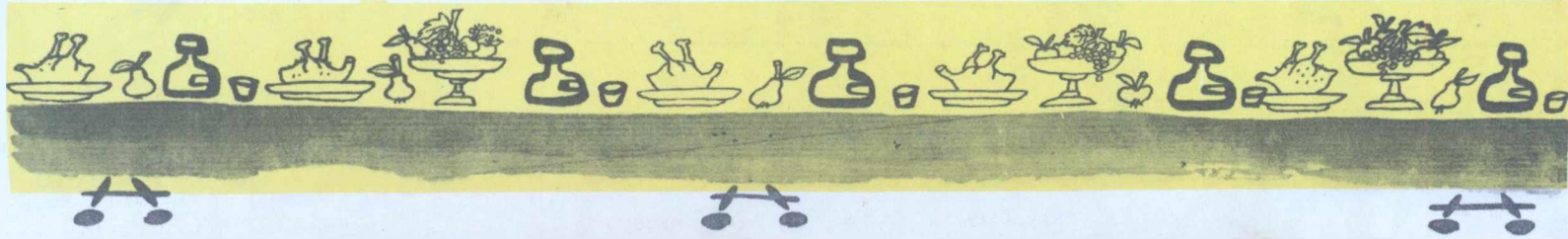
— Păcat că nu sînt și ei alături de noi, murmură cineva.

— Dragi tovarășii, continuă vorbitorul, să fim alături de ei, cu tot sufletul...

— Că alături de ăștilalți sîntem cu tot vinul, cu toate rațele și cu toți purceii...

— Să ciocnim deci, reluă directorul, pentru noile succese din întreprinderea noastră. Spor la muncă, tovarășe frizer, succese tot mai mari tovarășă modistă și cît mai multe realizări în viață, tovarășe socru...

I. AVIAN

— Noroc, Tase! Bine că te văd! Hai, vii să facem o tablă?

— Nu pot, dragă Gică! Zilele astea sînt ocupate!

— Dar ce faci?

— Pun murături!...

— Păi așa, printre gogonele și gogoșari, n-ai timp să faci și o tablă?

— N-am, că printre gogonele și gogoșari pun castraveți!

— Și ce mai pui, mă?

— Păi, pun gogonele, gogoșari în oțet, castraveciori d-ăia mici, pepeni, ardei d-ăia lungi să chemi pompierii cînd muști unul, și mai văd eu!...

— Și te pricepi tu să le pui, mă?

— Oho! Sîntem specialiști! Ce, le punem de azi? De douăzeci de ani punem murături! Nu scăpăm o toamnă!

— Și cum le pui, mă?

— Păi, la butoi, la borcane, la sticle! Eu sînt specialist în gogonele, nevasta e tare la gogoșari în oțet și socrii îți pun niște castraveciori ce n-ai visat!

— Sînt buni?

— Buni? Ha! Păi să mînci tu o iahnie de fasole cu castraveciorii ăștia, nu mai vrei nimic! Vorba ceea: „Vedi castraveciori poi mori!”

— Dar gogonelele cum le pui? La borcan?

— Ce face? Gogonele la borcan? Hahaha! Gogonele la borcan? Ageamii! Gogonelele merg la butoi, băiatule! Freci butoiul bine cu usturoi, îl căpușești cu verdețuri, pui țelină, morcovi, pătrunjel, un rînd gogonele, un

rînd țelină, un rînd morcovi, un rînd gogonele, pui apă, pui sare și la iarnă să mînci! Simți că trăiești!

— Te pricepi! Îmi lasă gura apă!

— Cred și eu că mă pricep! Dacă le pun de douăzeci de ani!

— Dar gogoșarii?

— Cu gogoșarii e nevastă-meal! Țștia merg la borcan!...

— În oțet?

— Da, dar nu în oțet simplu! Oțetul vine fiert cu mirodenii, cu chestii, gogoșarii pe alese, nu-i pui așa oricum! Dacă mînci un gogoșar pus de nevastă-meal nu-ți mai trebuie nimic! Vorba ceea: Vedi...

— ... gogoșarii poi mori!...

— Nu! Vedi gogoșarii poi gogonelele, că nici cu ele nu mi-e rușine!...

— Și cîte puneți, mă?

— Păi punem! Vreo șase sute de gogonele, vreo trei sute de gogoșari, vreo patru sute de castraveciori, vreo cincizeci-șaizeci de pepeni, ardei și ce mai cade!

— Aoleo, dar puneți ca pentru un restaurant!...

— Păi ce vrei, sîntem specialiști! N-ar fi păcat să nu punem?

— Și cine mîncă, mă, la voi, atîtea murături, tu?

— Eu? Ha! Nici nu mă ating! Cu colita mea?

— Păi spuneai înainte „să mînci o iahnie de fasole cu castraveciorii ăștia și...”

— Am spus să mînci tu, nu să mînc eu! Unde ai mai

pomenit iahnie și mai ales murături la colită?

— Atunci cine le mîncă? Nevastă-ta?

— Nevastă-meal? Cu rinichii ei? Cum a pus în gură o murătură e gata!...

— Zău? Stă prost cu rinichii?

— Că stă prost? Mă mir că mai stă!

— Atunci cine vă mîncă, mă, murăturile? Socrii?

— Socrii? Păi ăștia de cînd li știu n-au ieșit din ceai de sunătoare, ceai de mușețel, ceai hepatic, ceai de cozi de cireșe și tot felul de ceaiuri! Am impresia că de mici copii sînt abonați la magazinul de plante medicinale! Dacă se desființează magazinul, îmi desființează și socrii!...

— Și tu ești cu colita?

— Cronică! Carne fiartă, carne friptă și ceai de sunătoare!...

— Dar cum naiba de v-ați îmbolnăvit toți în halul ăsta?

— Păi n-auzi că de douăzeci de ani punem murături? După zece ani ne-am trezit toți ciuruiți! Mă, dar ce murături! Să mînci o gogonea pusă de mine și nu-ți mai trebuie nimic!

— Și ia spune, chiar de la murături ați pățit-o așa?

— Socotește și tu, dragă. Punem cam 1 200 murături pe iarnă una peste alta! Noi sîntem patru, vine cam trei sute pe iarnă de cap, adică de rinichi, în zece ani vine trei mii de ficare ficat, ce stomac rezistă la asta?

— Bine, omule, dar nu mai înțeleg nimic! Dacă sînteți toți făcuți praf de la murături, dacă voi nu vă atingeți de ele, dacă sînteți abonați la magazinul de plante medicinale, pentru ce mai puneți mă, murături?

— Nu punem pentru noi!

— Dar pentru cine?

— Pentru ele!

— Pentru care ele?

— Pentru murături!

— Ce facee?

— Păi n-auzi mă că sîntem specialiști? Știi cum scoți castraveți sau gogonelele sau gogoșarii la iarnă? Tari ca piatra! O frumusețe! Juri că ieri le-ai pus!

— Și ce-ți folosește mă, să pui, dacă tu nu le atingi? Mai bine puneți și voi ceai de sunătoare!

— Mă Gică, tu ai dreptate!

— Vezi?

— Dar spune și tu, ce toamnă mai e aia, dacă nu pui murături? Să mînci tu o iahnie de fasole cu gogonelele mele și n-o dai pe cel mai bun fazan!

— Ce tot îmi vii, mă trăznitule, cu „să mînci una”, „să mînci alta”, dacă tu mînci cozi de cireșe? Pe cuvîntul meu, mă scoți din sărite!

— Ai dreptate!

— Ceea ce faceți voi e o prostie!

— Cam așa e!

— Sînteți cam într-o parte!

— Just!...

— Atunci?

— Eu te-am lăsat că mă grăbesc!

— Unde te grăbești?

— Să fac rost de un butoi!

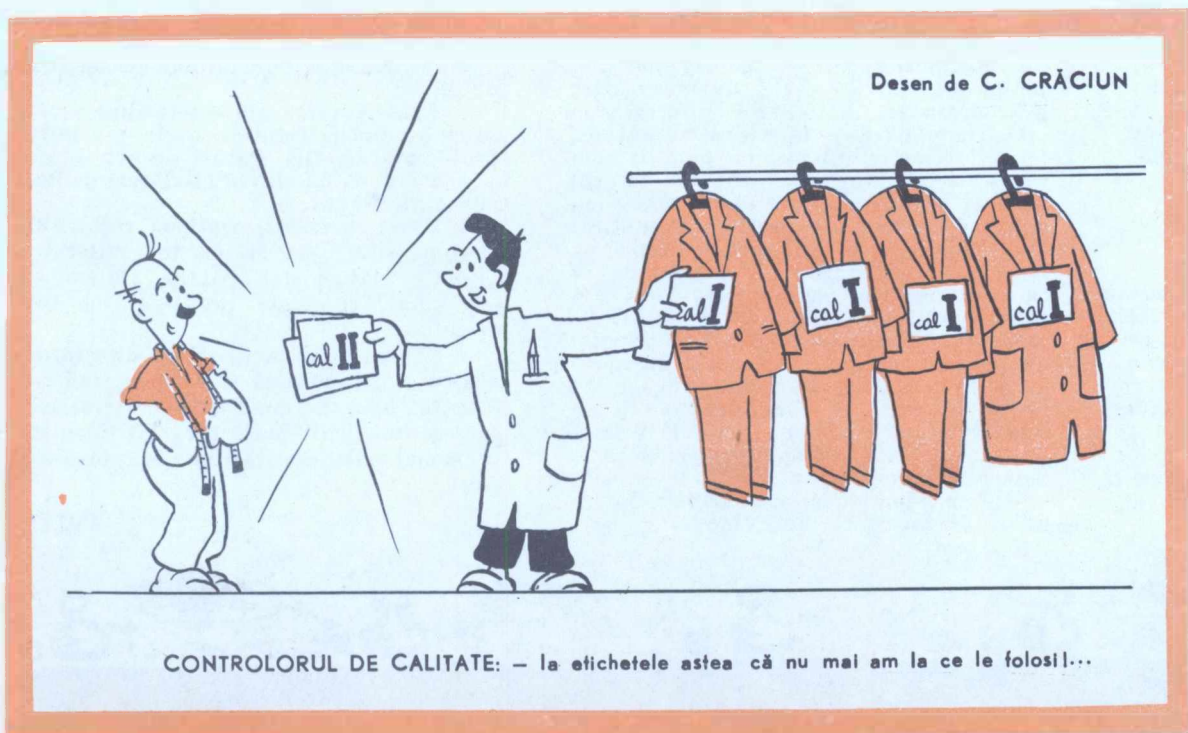
— Butoi?

— Da, că se apropie varza! Dacă nu pun toamna un butoi cu varză, mor!

— Aveți voie, varză?

— Varză? Ha! Zece grame de varză și ne ia cu „Salvarea”! Dar să mînci tu la iarnă niște varză murată cu untdelemn și cu măsline! Nu-ți mai trebuie nimic! Pa!

SADI RUDEANU

Desen de C. CRĂCIUN

CONTROLORUL DE CALITATE: - la etichetele astea că nu mai am la ce le folosii...

Culmi

Culmea agresivității: Să te repezi ca un leu... și 50 de bani!

Culmea matematicii: Să extragi rădăcina cubică la... zahăr tos.

Culmea precauției: Cînd mînci, să-ți pui... colacul de salvare, ca să nu te... îneci cu vreun os.

Culmea vitezei: Să depășești un... ardei iute.

Culmea servilismului: Să te crezi „mare” și să te ploconești... în fața ta în oglindă.

VICTOR DIMITRIU

O cronică rimată

O cronică rimată, când e mărturisită,
E-o operă minoră (se zice), dar cinstită,
Pe când, invers, poema prolixă și umflată
Nu e decât (să zicem) o cronică rimată.
Dar cronică rimată nu este, după mine,
Un lucru derizoriu, cum ar putea susține
Un critic cu formule abstracte (și sterile),
Ce nu vrea să ia-n seamă talentele umile.
El vrea să dovedească... ce este dovedit
Că marele cutare e mare, strălucit,
Pe când despre poetul ce-acum s-a ridicat,
Și care într-o notă abia dacă-i citat,
Un critic cu prestață nu suflă un cuvânt!
El este geograful ce vede pe pământ
Ce-au mai văzut și alții în vechile atlase,
Anume: riuri, fluvii (plutind comod pe vase),
Dar n-a umblat prin codrul cel tânăr, pe picioare,
Să afle, neștiute de lume, noi izvoare.

Să revenim acuma la cronică rimată.
E poezie? Proză? Sau ambele deodată?
De oreși să fie proză, atunci vă dau de știre
Că proza asta este, cum să vă spun?, subțire!
Ea cere vervă, spirit, inteligență vie,
Și-n țesătura prozei un fir de poezie.
Nu calci nici un principiu și nu faci nici o crimă,
Când pui un zbenghi ideii și-o înflorești cu-o rimă,
De obicei se spune, când poezia-i proastă,
Că-i cronică rimată... E o eroare vastă!
Căci dacă poezia e cronică rimată,
Se cade atunci să fie cu grijă-nveșmântată,
Să aibă linii pure, concave și convexe,
Eșarfe de mătase albastră, cu reflexe,
Să aibă ritmuri lente sau repezi (cum se cere)
Miresme-mbălsămate și-amărăciuni de fiere.
Retorică să fie, puțin cam fantezistă
Și să rămână totuși, în toate, realistă...

O, critic cu prestață, o cronică rimată
Ar trebui să fie, azi, reevaluată!

Rămîne întrebarea: ce-i? poezie? proză?
E și-una și-alta, însă din fiecare-o doză.
E împletirea suplă dintre real și vis,
Lucrată cu finețe, cu artă și dichis.
Nu vezi nici țesătura, nu simți nici unde-i ața,
Și totul este simplu și complicat, ca viața.

O, critic cu prestață, din turnul de ivoriu,
O cronică rimată nu-i lucru derizoriu!

MEDALION

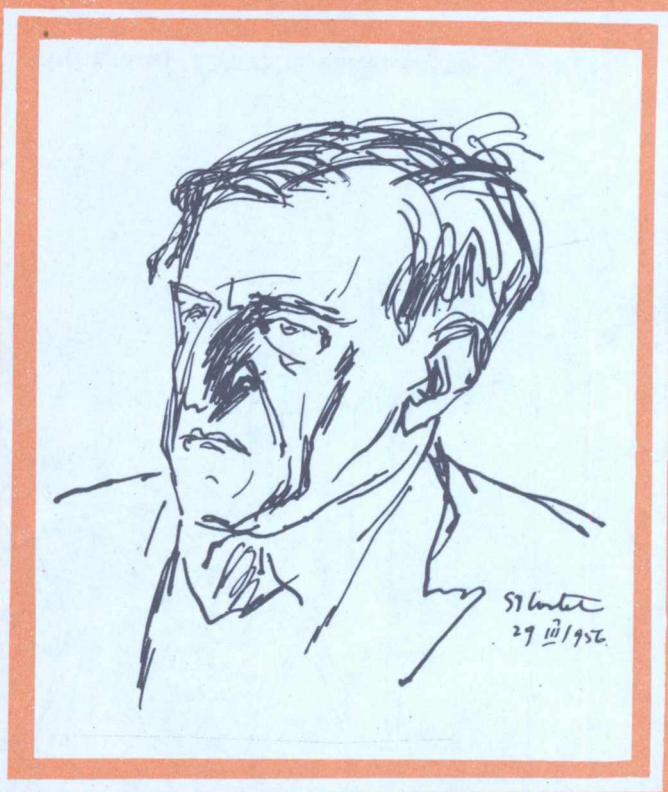
Tudor Măinescu, ironist din fire,
A tipărit un op seducător:
E un volum subțire, de umor
Cu multe versuri de umor subțire.

A scris pe vremuri stanțe de iubire
Adesea madrigalizând sonor
Dar cum azi timpla i s-a nins ușor
El scrie epigrame și satire.

Cu „Flori și ghimpi”, adesea cu-un „Suris”
El critică din plin făcînd de ris
Tot ce-i îngust și tot ce-i vanitate

Și pentru ca săgeata să nu doară
A denumit-o cu umanitate
Și ironie „Muzică ușoară”.

MIRCEA PAVELESCU

TUDOR MĂINESCU

UNUI
TÎNĂR
CONFRATE

Desigur că e bine să ai și măiestrie,
Dar, tinere confrate, eu aș dori mai mult
Să ai nu meșteșugul maestrului adult
Pe care îl desfășuri aproape cu trufie,

Făcînd din artificiu un veritabil cult;
Ci ți-aș dori acuma în orice vers să fie
A tinereții caldă și pură stîngăcie.
S-aud nedeslușitul izvorului tumult

Ce-și caută puternic prin stînci și pietre drum,
Cu sprintene ochuri și dibuiri confuze...
Nu-ți construi de-acuma baraje și ecluze,

Nu fi ireproșabil și clasic de pe-acum!
Ci las' să curgă-n voie izvorul nou și viu —
Că măestria vine, bătrîna, mai tîrziu.

Toamna în Capitală

Lunectînd pe căi cerești,
Toamna, zîna dorului,
A sosit în București
Prin gura Oborului.

Vîntul a scăpat din arc
Pe șoseaua Viilor,
Legîntînd ușor prin parc
Stuful mustăriilor.

Cade frunza-n Cișmigiu
Peste toate busturile,
E un galben-ardămiu
Pentru toate gusturile.

Trece-un zbor de vrăbii mici
Pe deasupra lacului;

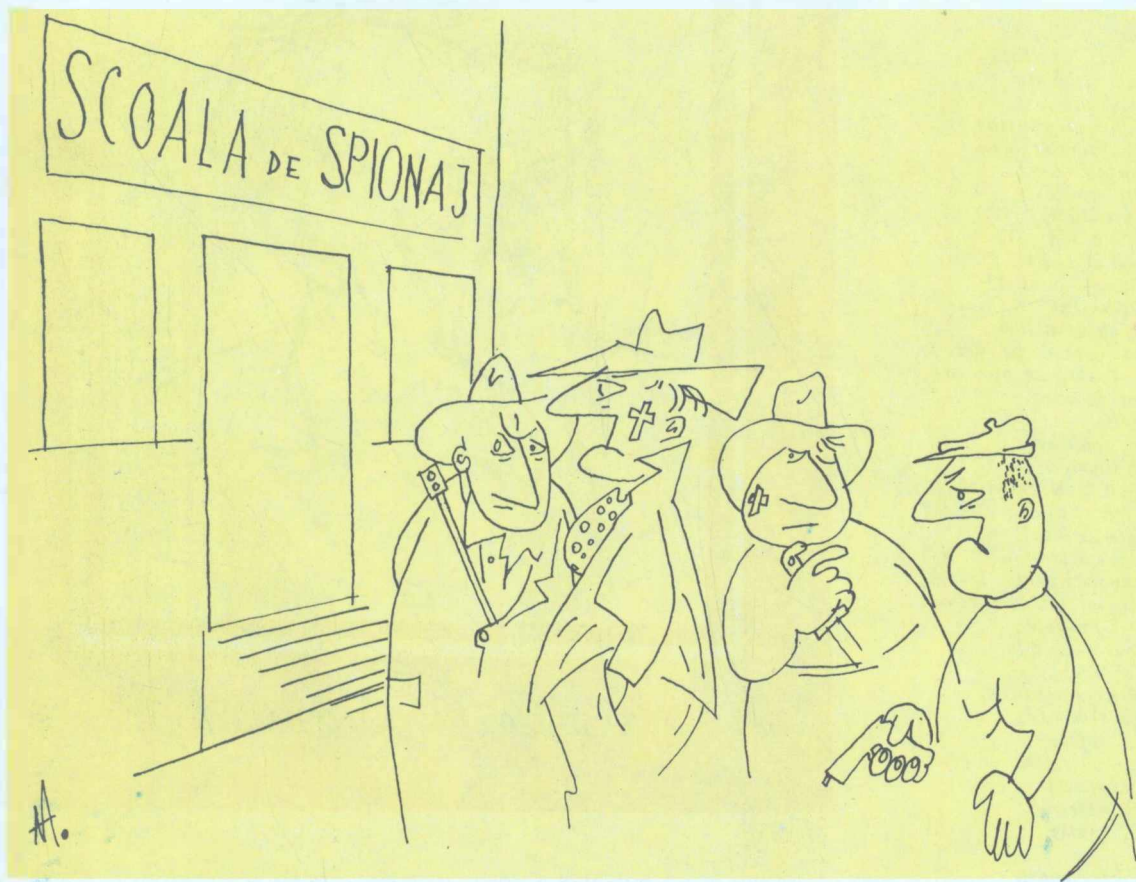
Nu se-aude pin-aici
Glasul pitpalacului.

Mîna toamnei a golit
Umerii arțarului
Și cu frunze-a troienit
Marginea trotuarului.

Și, nicicînd, arzînd pe rug
În amurgul anilor,
N-au căzut cu-atît belșug
Frunzele castanilor.

De pe ramuri s-au tot rupt
Arătîndu-și grația,
Și pe-alee-au intrerupt
Toată circulația.

DESCHIDERA ȘCOLILOR, ÎN BERLINUL OCCIDENTAL

— Ce ghinion pe capul nostru. Noi sîntem singurii școlari care n-am luat vacanță în vara asta!!...

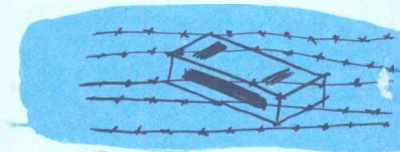
Desen de ADRIAN ANDRONIC

Ciudate,

În Marea Britanie, salariile minerilor scăzut în ultimul timp cu 3 shilling săptămîină. Societățile susțin însă că măsură nu afectează pe toți minerii. că nu pe toți: numai pe acei care lucru toată săptămîina!...

* *

În Germania Federală a apărut toarea reclamă în legătură cu un produs farmaceutic:

„Acest produs farmaceutic este de calitate. Insuși Reichsführerul SS Hitler s-a interesat de formula sa și a dat să fie experimentat în lagărul Dachau.“

Poliția vest-germană e luat în măsuri împotriva celor care... au su că reclama de mai sus este cel pu prost gust.

* *

Poliția din Atena s-a prezentat la avanpremiera filmului „Așezarea țercind rulara, deoarece acest prezintă viața „prea sărăcăcioasă“, prea realistă), a maselor din Grecia. A realistă, încît face lumină asupra un blenie economice. Dar nu face multă

Epigrame ȘI EPITAFURI

Femeilor fardate exagerat.

Pe față-ți pui atîta fard
Cînd te arăși pe bulevard
C-adesori găsim că-i cazul
Să întrebăm unde-i obrazul?

Unor sportivi care neglijează
pregătirea lor intelectuală.

El este bine antrenat,
Îi ține un prieten partea,
Nu vezi, s-a specializat
La coș s-arunce numai cartea.

Petre Bokor

Unei bîrfitoare

Dentiștii toți vor refuza
Ca să-i trateze vreo măsea...
Refuzul lor are temeii:
Nu vor... să între-n gura ei!

Unui bețiv
Doar la-normîntare,
Merse... pe-o cărare!

Unui avar
Din al său, alt a dat:
...Duhul (c-a fost obligat!)

Unuia cu multe referate pentru acoperire
Doarme-acuma liniștit
Că-i complet... acoperit!

H. Sigmund

Unui ospătar
În fața morșii n-a mințit
A spus că: „Vineee“... și-a venit!

Unui actor mediocre
Atunci cînd a murit cu-adevărat
A fost un rol perfect... interpretat!

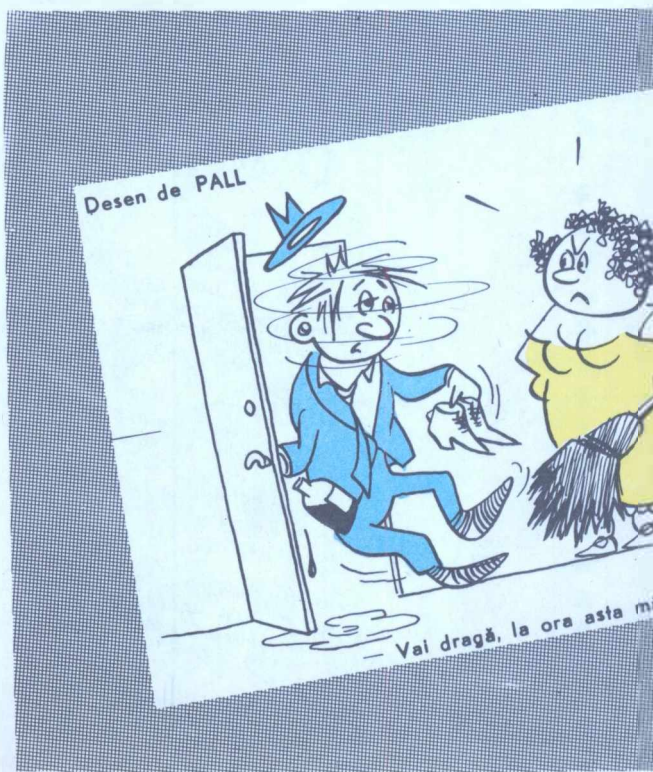
Aristică Băghină

Citind epitaful unui birocrat
Cum e cam lung, m-am întreat:
e epitaf sau... referat?

Epitaf unui colonialist
Cu el a fost un caz unic:
cînd mai trăia era... pe dric!

Mircea Codrescu

Desen de PALL

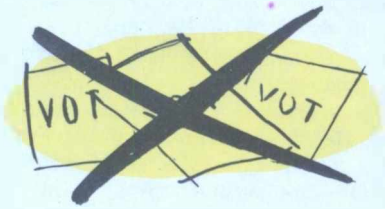

ur adevărate

lumină, căci, cum se vede, a venit poliția, a aprins lumina în sală și, cu acest prilej, întunericul a fost restabilit. Ca să nu mai fie vorba de sărăcie, filmul a fost deocamdată interzis. Spre deosebire de sărăcie, care n-a fost încă interzisă de nimeni.

* * *

La referendumul asupra constituției care a avut loc în Rhodezia de Sud, marea majoritate a populației de culoare, și

anume categoria nevoiașă, a fost declarată fără drept de vot și n-a putut să opteze în problema constituției. Pentru că cei care o duc greu n-au dreptul să opteze. Au dreptul numai să ofteze.

Pfg.

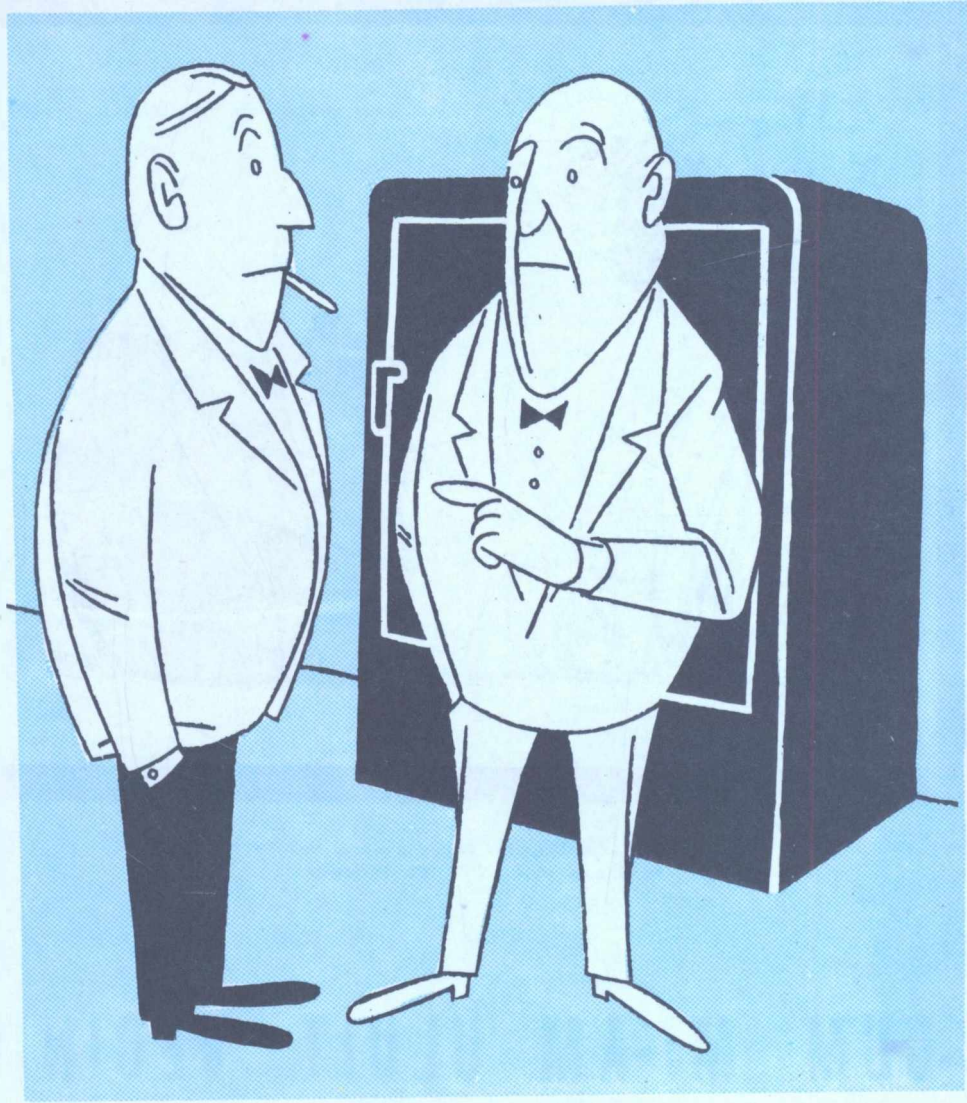
* * *

Revista ilustrată americană „Modern Office Procedures“ a întreprins o anchetă în rândurile a 103 conducători de mari societăți comerciale americane, cu întrebarea: Poate un om să răzbată pînă în posturile înalte ale ierarhiei numai prin metode cinstite?

Din cei chestionați numai doi au răspuns afirmativ.

După cum se vede numai doi au fost necinștiți în răspunsuri.

I. R.

ÎN TRE CAPITALIȘTI

- În sfârșit, lată o zi fără greve!
- Cum așa.. ?
- E... duminică!

Desen de H. GUTTMAN

Unele mame ocupă scaune pentru copii în timp ce persoane în vîrstă stau în picioare.

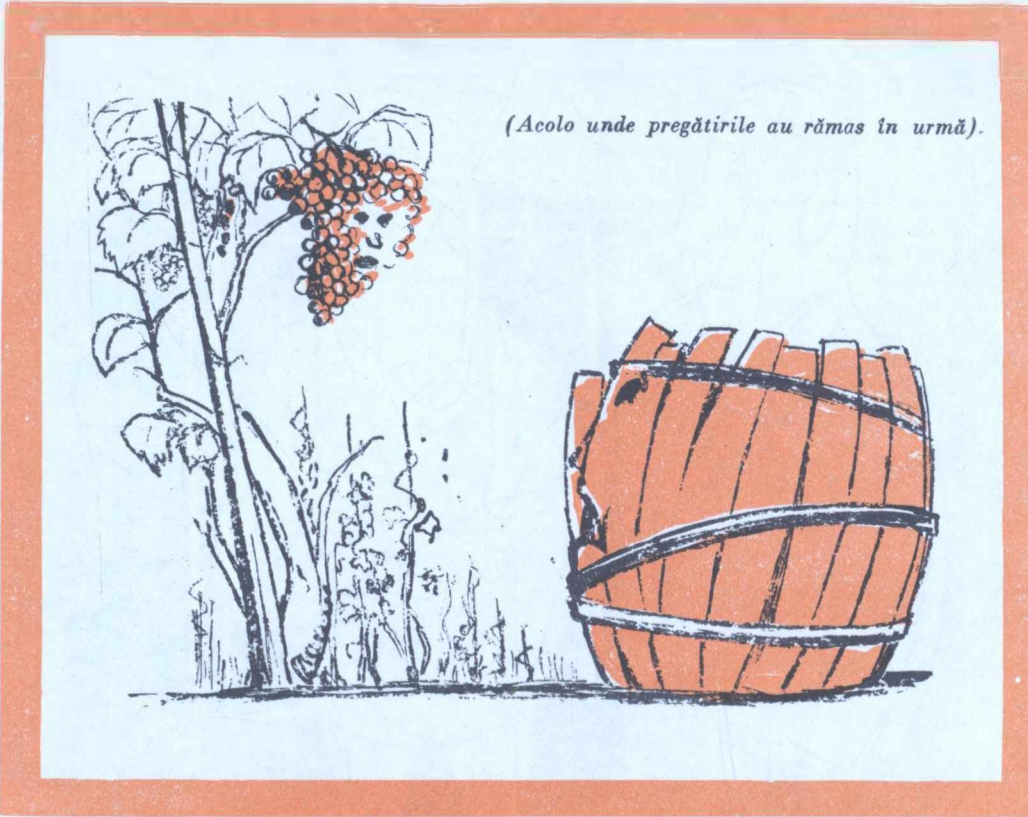
-- Nene, de ce nu vii cu mămlîca, ca să stai și mata pe scaun ?!

Desen de N. CLAUDIU

Desen de C. CRĂCIUN

FĂRĂ CUVINTE

(Acolo unde pregătirile au rămas în urmă).

STRUGURELE: — Nici n-am intrat încă vinul în tine și abia te ții pe picioare...

CUM MI-AM ULUIT VECINII

I-am uluit pe toți. I-am uluit cu virtuozitatea mea în arta ghicitului. Ghicesc în orice: în palmă, în pălărie, în cafea naturală sau cu lapte praf, în borcane cu murături, în funii cu ceapă sau usturoi, în albiile de rufe și în lăzi goale, în ghivece de flori (foste cutii de conserve) și în cămăși cu rufuri. Sunt atotștiutor și atotghicitor. Și mi-am afirmat încă o dată prodigiosul meu talent cu ocazia recentei adunări generale a locatarilor din blocul nostru, nou construit, în bd. Dinicu Golescu nr. 21-25 scara A.

Mai întâi i-am cerut mâna unei locatari de la doi, dar o voce baritonă s-a opus cererii mele pe motiv că mâna în cauză fi aparține încă de la cununie; atunci le-am ghicit în verighetele din cadrul colectivului conjugal, prezicându-le că vor izbui în domeniul artelor decorative. Locatarilor de la trei le-am ghicit că vor suferi de gastrită și apoi de ulcer duodenal, iar celor de la patru le-am prezis o strălucită carieră de înotători. Administratorului i-am prevestit că va deveni un încercat lup de mare și comandant de vas.

Deși vorbeam cât se poate de serios, profețiile mele erau urmărite cu o oarecare neîncredere și, judecând după expresia fețelor ascultătorilor mei, dac-aș fi continuat să ghicesc întregului bloc, n-ar fi fost exclus să mă pomenesc în situația de a-mi ghici propriul viitor în propria-mi cămașă de forță... Așa că am ieșit din transă exclamând patetic:

— Nu subapreciați științele oculte! Vă voi dovedi îndată că tot ce v-am ghicit e purul adevăr!

— Dovedește-ne! — îmi strigară ei.
— Și totuși se mișcă! — răcnii eu ca Galilei în fața inchiziției.
— Ce se mișcă? — întrebă ei uluiți.
— Se mișcă! — scandai eu triumfător. Se mișcă în bătaia vântului funiile de ceapă și usturoi! Se mișcă pe frînghiie toate cămășile cu rufuri în culori ale locatarului de la doi care o să reușească în arta decorativă! Se mișcă albia de rufe în care o să devină campion de înot vecinul de la patru, dacă n-o cădea cumva în capul vreunui trecător, căci nu-i proptită bine! Se mișcă și scindura cu borcanele cu castraveți ai locatarului de la trei care o să capete ulcer dac-o să mai abuzeze de atâtea murături!

— Unde se mișcă toate astea, nene — mă întrebă un pionier cu capul tuns chilug, care credea, pesemne, că glumesc.

— Pe balcoanele blocului nostru — răspunsei eu. Haideți în stradă să-l admirăm ce frumos e ornamentat cu rufe întinse la uscat! Că a ajuns să semene, sârmanul, cu o corabie cu pinze pe care o s-o comande tovarășul administrator spre valurile înspumate ale Dîmboviței!

— Nene, știi ce? — îmi zise puștiul. Eu mă duc să-mi iau aparatul de fotografiat ca să pozez corabia noastră!

— Bună idee, băiețule! — i-am răspuns eu. Și m-am repezit ca un pescăruș înspre coverta apartamentului meu ca s-o previn pe nevastă-mea să coboare pavilioanele cu lenjerie de pe catargul balconului.

B. ANDREI

CE E DRAGOSTEA?

Ne răspund:

Un ședințoman: O ședință în doi, cu un singur punct în ordinea de zi: problema lui Cupidon.

Un dirijor: Uvertură la căsătorie. Sînt însă și cazuri cînd uverturile se cîntă aparte, ca lucrări de sine stătătoare.

Un fotograf: Un instantaneu care poate dura și o viață.

Un spectator: Dragostea? Atunci cînd între mine și ecran se interpun două persoane stînd cap în cap.

Un profesor: O lecție pe care unii o repetă de prea multe ori.

Un bijutier: Ne ajută să depășim planul la verighete.

Gigel, 5 ani: Dragostea este atunci cînd tătucu și mămica nu se ceartă.

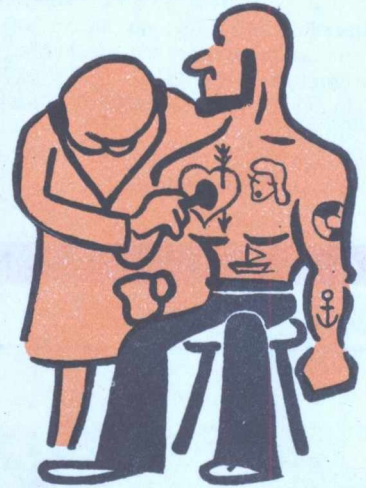
Un electrician: Un scurt circuit care topește siguranțele a două inimi.

O margaretă: Pretext ca să fiu jumulită de petale.

Un umorist: Temă inepuizabilă la care apelează umoristul ori de cîte ori se află în criză de inspirație. Așa cum mi s-a întîmplat și cu textul de față.

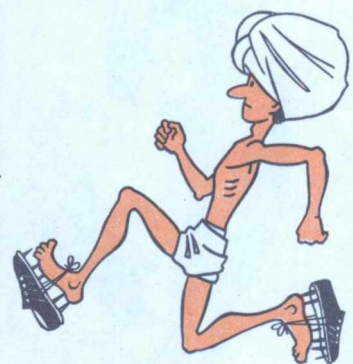
ANDREI BART

Desen de GROSU MIHAI

CONFUZIE

Desen de A. NICULESCU

CÎND FACHIRUL PRACTICĂ ATLETISMUL

SHERLOCK HOLMES

în luptă cu Arsene Lupin

Cînd a coborît în gara Bistrița, însoțit de ajutorul său Hary Taxon, marele Sherlock Holmes rosti zîmbind misterios:

— Unde oare m-o fi așteptînd Arsene Lupin?

Hary Taxon își privi mirat maestrul:

— Vă așteaptă Arsene Lupin?

— Cum, făcu Holmes, nu ți-am arătat provocarea lui?

Și-i întinse lui Taxon o hîrtie mototolită, pe care acesta citi: „Și acum, bătrîne, între noi. Te aștept la Bistrița. Poți să vii și cu dobitocul tău de ajutor că vă am în buzunar pe amîndoi. Arsene Lupin”.

Hary Taxon rămase pe gînduri, apoi întrebă:

— Maestre?

— Da...

— Cine-i dobitocul?

Sherlock Holmes fu apucat de un acces subit de tuse, așa că Taxon nu mai repetă întrebarea, știind că dacă Holmes nu vrea să răspundă, e în stare să tușească pe trei fascicule cu „va urma”. Astfel că lăsa acest mister nedezlegat și întrebă:

— Vorba e, unde ne așteaptă în Bistrița?

— Asta mă întreb și eu, spuse îngîndurat Holmes. Unde ne așteaptă?

Și făcu cîțiva pași pe peron. Deodată Taxon scoase un strigăt:

— Am găsit! Știu unde ne așteaptă!

— Unde? întrebă Holmes.

— Priviți aici, maestre! Precis aici ne așteaptă!

În fața unei săli de pe peron era o firmă pe care scria: „Sală de așteptare”.

— E clar! făcu marele detectiv. Bravo Taxon! Îți cer scuze pentru tuse. Să intrăm.

Plini de răbdare, cei doi detectivi așteptară trei zile apariția lui Arsene Lupin. Dar acesta nu se arată. Așa că într-o joi, Sherlock Holmes se ridică:

— Nu mai vine! spuse el. Probabil că a renunțat la luptă. E un fricos. Să mergem în oraș.

Se înnoptase. Cei doi mergeau încet pe strada principală a orașului. Deodată, în dreptul numărului 33, Taxon se clătîni.

— Maestre, rosti el amețit, sîntem atacați! Arsene Lupin! A dat cu gaze!

Holmes adulmecă și simți în nări un miros pătrunzător, insuportabil, care-l făcu și pe el să se clătine.

— Da! Șopti el. Aici e perfidul. Ne atacă prin surprindere. Dar nu miroase a gaze!

— Dar a ce?

— A telemea!

— Cum, maestre, făcu Taxon, adică trage cu telemea?

— Habar n-ai tu ce arme e în stare să inventeze banditul ăsta! Hai în curte.

Cei doi pătrunseră în curtea imobilului cu numărul 33. Deși întîmplarea se petrecea în august și era extrem de cald, toți locatarii țineau ferestrele închise. În curte, mirosul era îngrozitor.

— Aici a avut loc o luptă! spuse Taxon. S-au bătut cu telemea.

— Nu cred, spuse Holmes. E altceva.

Deodată, din spatele uneia din ferestre se auzi un geamăt:

— Au! Nu mai pot! Telemeaua asta mă omoară!

Cei doi înghețară.

— Repede, maestre, — șopti Taxon — îl omoară cu brînză!...

— Tac! făcu Holmes.

Și îndreptă lumina lămpii de buzunar asupra chepengului de la pivniță. Apoi asupra unei uși de la parter. Pe chepeng și pe ușa era cîte o firmă. Holmes citi:

— I.C.I.L. Depozit de...

— De arme? șopti Taxon.

— Nu! De brînză!

— Cum?! se miră tînărul detectiv, depozit de brînză în plin centrul orașului? Și mai ales în pivnița și în parterul unui imobil locuit? Dar locatarii ăștia trebuie să fie înnebuniți. De aceea stau cu ferestrele închise pe canicula asta!

— Poate n-au reclamat! spuse Holmes.

O fereastră se deschise brusc în dreptul lor și se auzi o voce:

— Am reclamat de cîțiva ani! Dar degeaba!

Și fereastra se închise repede la loc cu un oftat.

Deodată un autocamion pătrunse în curte. Se opri în dreptul pivniței. Coborîră cîțiva oameni, apoi se auziră niște bubuituri.

— Maestre, făcu Taxon, ce-i canonada asta?

— Descarcă puținile cu brînză! făcu Holmes.

— Acum, în toul nopții?

O altă fereastră se deschise la etaj și un om strigă:

— Terminați! Vrem să dormim N-am dormit de o lună! Sfatul popular! Ajutoor! Ajutoor! Ajutoor!

— Îi vezi? șopti Holmes. Dacă țin ferestrele deschise nu pot dormi din cauza mirosului, dar chiar dacă le închid tot nu pot dormi din cauza zgomotului. Lucrează tare I.C.I.L.-ul ăsta din Bistrița.

— Dar de ce, maestre, nu descarcă ziua și fac treaba asta noaptea?

Holmes răspuse sec:

— Mister!

Taxon întrebă:

— Minister?

Marele detectiv clătîni din cap: — Nu. Ar fi de-ajuns sfatul popular! Să mute depozitele I.C.I.L.-ului.

Între timp, descărcarea continuă. Se deschiseseră toate ferestrele. Locatarii strigau. Nimeni nu dormea. Și nimeni nu muta. Doar I.C.I.L.-ul lucra.

Cei doi părăsiră în tăcere curtea ținîndu-se de nas. Într-un tîrziu, Holmes spuse:

— Problema e, unde dormim acum!

— Cred că o fi pe aici, pe strada asta, vreun hotel, făcu Taxon.

— Un hotel pe strada asta? întrebă Holmes. E posibil?

— Sigur!

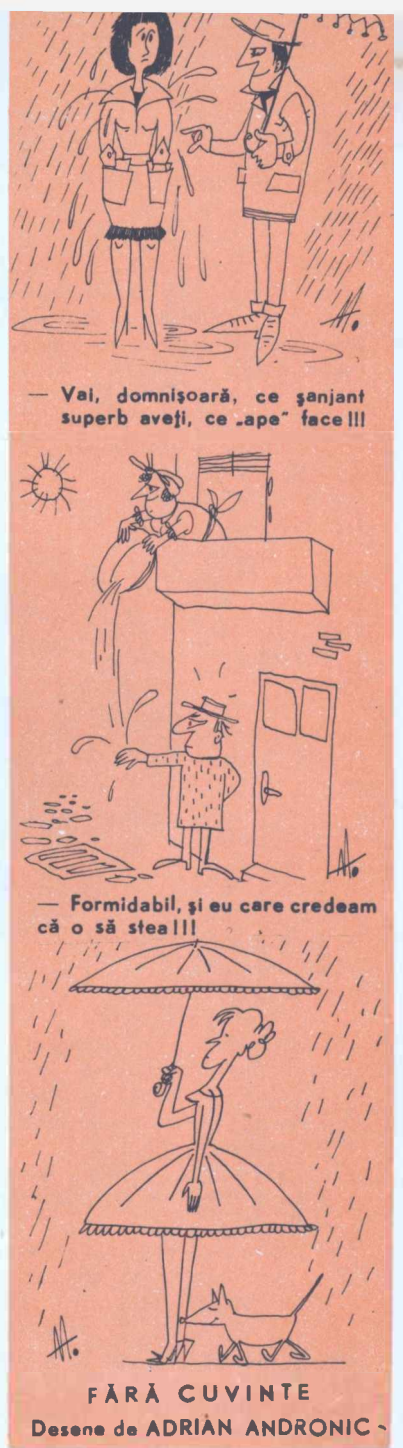
— Atunci hai la gară!

— De ce, maestre? se miră tînărul detectiv.

— Pentru că, dacă hotelul e pe strada asta, atunci trebuie să dormim în alt oraș! Ce, vrei să visezi toată noaptea că dorm într-o puțină cu brînză?

Se îndepărtară amîndoi grăbiți și, odată ajunși în tren, începură să respire aer curat.

SORIN RĂȘCANU

La dispensarul special

Acțiunea se petrece la un dispensar special destinat combaterii unor boli de care suferă unele întreprinderi cu produse necorespunzătoare.

— Cine este la rând?
— Eu.
— Numele și profesia?
— Scaun.
— Unde ai fost fabricat?
— La întreprinderea „Lemn și mobilă”, Roman.
— Unde locuiești?

— Colonia de intervenții, Onești, bloc B 28, ap. 1. Sînt tip Sibiu.

— Ești căsătorit?

— Cu o servanță de tipul Iași. Fabricată tot la Roman.

I-am plăcut ca tip...

— Șezi și spune ce ai.
— Nu pot să șed din cauză că n-am. N-am al patrulea picior.
— Va să zică nu ești patrupezi.
— Ba da, dar numai în proiect și în magazin. Cum am ajuns acasă, am devenit tripied, ca cei mai mulți dintre colegii mei.

— Din ce cauză?
— Din cauza unor bipezi care nu ne încliează cum trebuie.

— Cu cine ai venit pînă aici?
— Cu servanta. E sprijinul meu. Fără ea nu mă pot ține pe picioare.

— Dumneata ești servanta? Numele și profesia.

— Ați auzit: servanță.
— Cu cununie?
— Cu cristal. Tip Iași.
— Dumneata de ce boală suferi?

— Scarlatină lemnoasă, dar am intrat în convalescență. Mă co-

jesc... Întîi m-am cojit-de vopsea, apoi de baiț...

— Altceeva la rînd.
— Eu, masa. Permiteți-mi să mă sprijin de dv.
— Reumatism?
— Nu. Clei. Clei prost și lucru la fel. Stau mai mult într-o rîndă.

Nu sînt nedreaptă cînd spun că sînt strîmbă. Nu-s masă, ci pantă de schi. Nu se poate mîncea pe mine și din cauza asta... mă consum de rușine. Sînt inutilă.

— Simptome?

— Pocnesc și trag într-o parte. N-am stabilitate. Îmi vine așa... pe nepusă masă.

— Te-a văzut vreun neurolog?

— M-a văzut un tehnolog și

C.T.C.-ul de la „Lemn și Mobilă”, Roman. Dar s-au făcut că nu mă cunosc. Eu dacă i-aș vedea i-aș cunoaște.

— Sînt mio-pi?

— Nu. Sînt grăbiți. M-au trimis să-mi fac cura la magazinul O. C. L. din Onești. Spuneau că o să am aer, ozon, brad... să mă simt în familie.

— Ei, atunci să stăm strîmb și să judecăm drept.

— Judecați dv. drept, că strîmb

stau eu. Așa am să înlemnesc...

— Așteaptă puțin. Cine este la rînd?

— Eu. Sofaua. Mă strînge rana... pardon, rama.

— Cum se manifestă la d-ta boala?

— Onomato-peic: pac... sfir... pîrrr... scîr... Și nu mai în nocturnă. Crăpăm... de necaz. Ne crapă... vopseaua de rușine. Numai celora de la „Lemn și Mobilă” din Roman, părinții noștri vitregi, nu le crapă nimic...

— Mai este vreun bolnav?

— Șifonierul.

— veni. E apatic.

nica „Lemn și Mobilă” din Roman. Nu trebuia să veniți la Onești.

— Nu ne mai trimiteți. Le-a scris cel ce ne-a luat de la magazin. Cei de la „Lemn și Mobilă” din Roman au răspuns că acestea nu sînt motive întemeiate.

— Și ce-a spus cumpărătorul cînd a citit răspunsul?

— S-a uitat la noi și a spus furios: arză-v-ar focul.

— Și?

— Noi ne-am veselit, pentru că asemenea blestem nu ne poate ajunge.

— De ce?

— Noi nu putem arde, pen-

tru că sîntem... ude, verzi...

— Și concluzia?

— Concluzia este că o mobilă care... cîntă, nu încîntă, mai ales cînd partitura costă aproape 6 000 lei.

— Partitura?

— Dacă-i o chestie cu cîntec: partitură-garnitură.

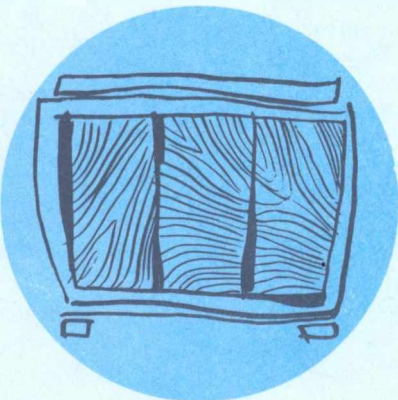
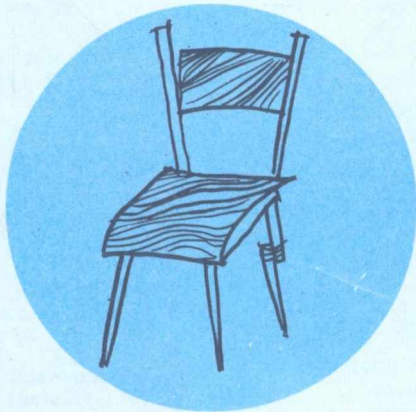
— Și voi ce tratament propuneți?

— Termic. Să le faceți un duș fierbinte, stil „Urzica”.

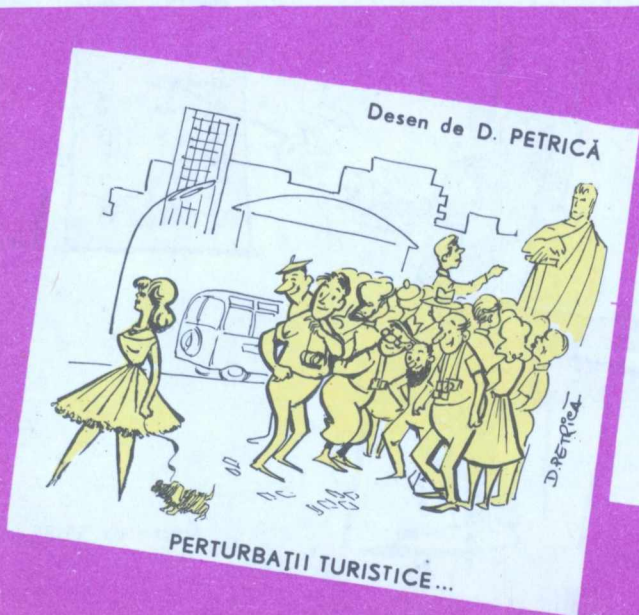
— Am terminat consultația. Plecați... Repede că se închide...

— Repede nu putem. Noi mergem... șontic-șontic... hopa-hopă, tropa-trop... nici la trap nici la galop...

ELENA ZAMFIR

Dar n-a putut Stă toată ziua cu gura căscată. Noaptea visează urît și geme. E lac de apă din cauză că n-are... broaște bune. Broaștele lui sînt misogine, nu orăcăie. Se închid în ele și nu se mai deschid... Șifonierul a îmbătrînit repede... îi cad rafturile... furniturul... Noi îi spunem „moșule”... Dar el protestează... spune că e încă verde... — Am să vă trimit la poli-

Desen dedicat unor artiști plastici, care deși se duc în documentare, nu lucrează nimic.

NATURĂ STATICĂ...

A FOST ODATA O MELODIE

„Cintec, joc și voie bună”, aceasta e deviza cu care au intrat în secție, într-una din zile, șefii de schimb Anghel Pană și Badea Gheorghe, de la fabrica de cărămidă „1 Mai” din Bucov.

Nimeni, cred, nu are ceva împotriva acestei devize: cu un cîntec pe buze, treaba înaintează mai cu spor, iar voia bună e și ea un stimulent care-ți dă aripi. În ceea ce privește jocul, aceasta rămîne o problemă deschisă, deoarece dacă jocul prinde bine la o horă sau la o chermesă, lucrul devine mai complicat atunci cînd te afli în producție. Într-adevăr, nu e recomandabil să-ți lași strungul ca să încingi în jurul lui o horă, sau să lași burghiul fiindcă-ți arde de o sîrbă.

Cînd omul e cu chef, gata, nu-l mai poți opri. La fel s-au petrecut lucrurile și cu eroii noștri. Au lucrat ei cît au lucrat și, la un moment dat, Anghel Pană i-a șoptit lui Badea Gheorghe:

— Mă Gheorghîță, măi, nu știu ce am, dar m-a cuprins o asemenea veselie, de-mi vine să săr într-un picior!

— Fleac, nene! Eu simt o veselie că-mi vine să săr într-amîndouă picioarele!

— Măi Gheorghîță, ce-ar fi atunci să sărîm într-amîndouă picioarele pînă la bufet?

— Se poate, nene Anghel? Păi acum sintem în producție. Cărămizile!...

— Ai dreptate: cui lăsăm cărămizile? Dar și eu am dreptate: cui lăsăm vinul?...

Și au căzut oamenii pe gînduri. Din producție nu puteau să iasă, în vin nu puteau să intre. Și voia bună le dădea ghes.

— Uite ce, vorbi Anghel într-un tîrziu. Noi nu putem părăsi locul de producție, pentru destindere, la bufet. Dar nu s-ar putea să aducem destinderea pe locul de producție?

— Nea Anghel, nu pricepi că mi-e sete? Și mie cînd mi-e sete, mă moleșesc și cad din picioare dacă nu beau.

— Ei și dacă bei?
— Dacă beau tot cad din picioare, dar barem pricep pentru ce am căzut.

Se apropie Pană Anghel de Badea și-i explică:

— Dacă părăsim secția și mergem să bem, călcăm disciplina muncii. În schimb, dacă aducem băutura în secție... tot o călcăm!

— Nu mai călcăm, că n-o să ne țină picioarele. Dar oricum e

grozavă ideea dumitale! Selecționată!

A făcut Anghel semn unui puști din secție:

— Măi, ăla micu', fugi pînă peste drum la bufet și ia-mi niște vin. Ai înțeles?

Puștiul n-a înțeles, dar a adus. Apoi a mai adus de două ori.

— Tovarășe, l-a întrebat la un moment dat ăla micu', privind sticlele, se reprofilează secția?

— Nu reprofilăm nimic! a sughițat Badea de după cuptor. Dublăm însă producția de cărămizi. Nu-i așa, Anghel?

— Așa e! Nu numai că o dublăm, dar eu o și văd triplă!... Teribil vin! Parcă mi-a dat cu o cărămidă în cap. Teribilă cărămidă, tovarășe!... Nici nu bănuiam că-s atît de rezistente.

După a cincea sticlă, Badea a îngînat:

— Nene Anghel, am băut ca la nuntă!

— Curat ca la nuntă!
— Dar ai mai văzut dumneata nuntă fără lăutari?

— N-am, mai văzut.
— Păi, nici n-o să vezi!

Și după zece minute, Badea Gheorghe apăru în secție, sprijinit de un... acordeonist!...

— Nene Anghel, se scuză Badea, atîta am găsit! Trompetă lipsește, dar ăsta o să le zică și din gură!...

— S-aud!...

Și s-a încins o petrecere în secție, că-ți creștea inima dacă nu te aflai acolo!...

Au sărit ceilalți oameni să-i potolească.

— Ce înseamnă asta? Ce-i aici? Fabrică sau restaurant?

— Nu se știe ca pămîntul, îngîna Badea.

Și în acordurile melodioase ale acordeonului, Anghel încercă primul său dans:

— Gheorghîță, cum e dansul ăla?

— Trei pași la dreapta... hlc!...

— Ia uite năzbîtie!... Eu vreau să-i fac la dreapta, dar ei mă trag la stînga!... Să știi că nu-i bun acordeonul!... Eu dansez una, el cîntă alta!...

Și uite așa, din una în alta, s-au golit sticle cu vin, s-au golit sticle cu țuică, iar acordeonul cînta!...

Urmează acum să mai „cînte” și forurile în drept. Și poate că atunci va cînta acordeonul un cîntecel de jale!...

AL. VIANU

SCHIMB DE LOCUIȚĂ

Celebrul Diogene, cel cuminte,
S-a întîlnit pe stradă cu-un amic:

— Ce faci, mă filozofule calic?
Nu te-am văzut de nici nu mai țin minte.

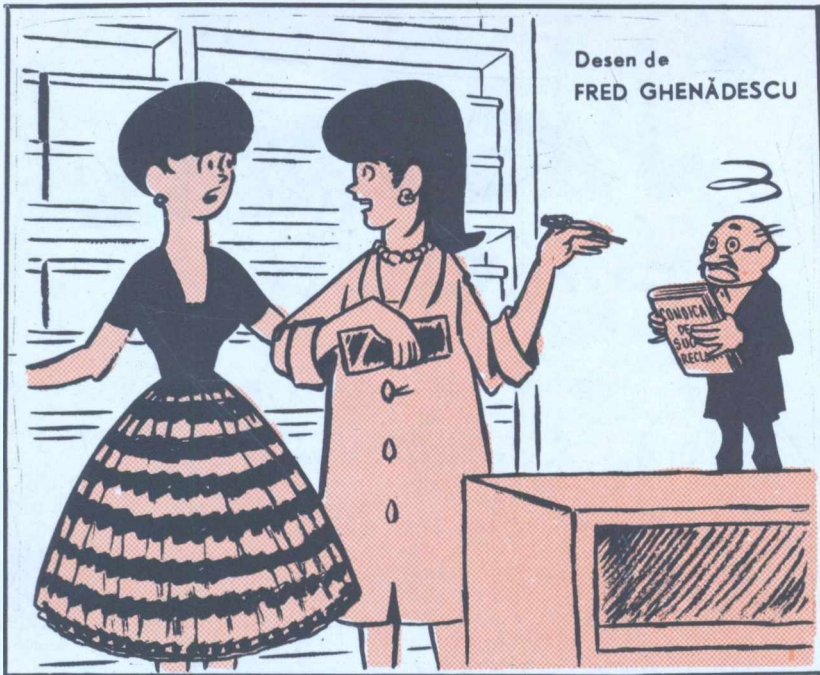
— Sint supărat pe mine, cum să zic,
Pe capul meu, total lipsit de minte;
Revolta mă sugrumă, n-am cuvinte
Să-ți spun cît sint de prost... dar să-ți explic

Veni la mine ieri o cetățeană
Plîngînd șiroi de lacrimi, ca din orană,
Și mă rugă s-accept neapărat

Un schimb de locuință... Ah, cucoană!
I-am dat butoiul, totul i-aș fi dat!
Și-acum mă-nghesui într-o damigeană.

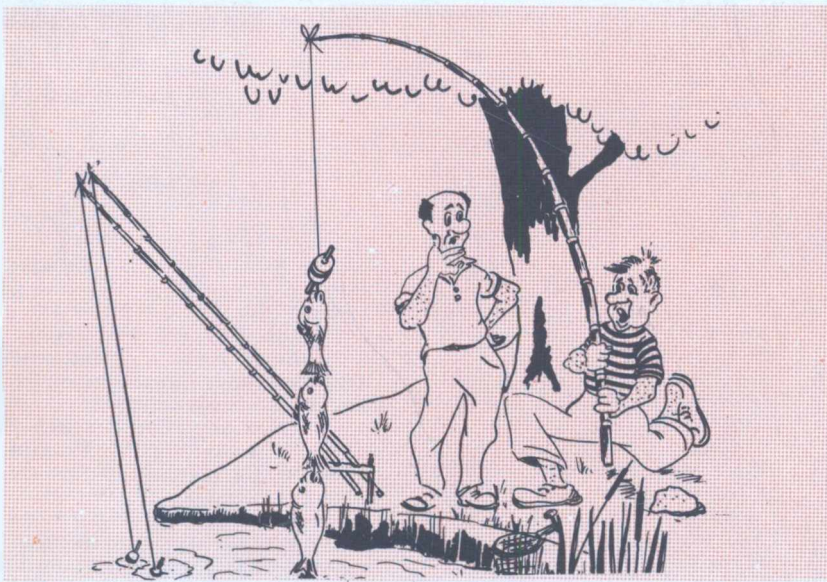
PĂTRAȘCU ION SÎRBU

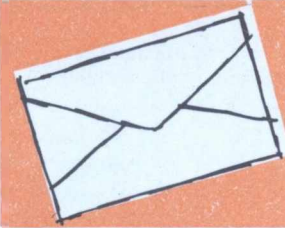
Desen de
FRED GHENĂDESCU

— De ce ai trimis după condica de reclamații? Te-a servit frumos...
— Am scos stiloul de la reparat și vreau să-l încerc...

— Cum ai făcut de-ai prins atîta pești odată?!!
— ... Am pus o rîmă mai lungă!

Desen de F. ZELENCA

Dragă URZICO

URZICUȚO,

Cei ce trec pragul restaurantului din comuna Teaca (raionul Bistrița) constată imediat următoarele: pereții sînt nezugrăviți de cel puțin cîțiva ani, tejgheaua e murdară, iar paharele au un iz care nu dispăre chiar dacă le... spargi!

În ceea ce privește meniul restaurantului n-ar fi multe de spus întrucît nu se servesc decît conserve, așa că nu se poate face vreo apreciere cu privire la măestria bucătarului. În schimb, se poate face o apreciere cu privire la cooperativa de care depinde acest restaurant — dacă poate fi denumit astfel.

Te rugăm, Urzicuțo, să faci în așa fel încît în restaurantul din comuna Teaca să poată găsi omul de toate, nu ca pînă acum: o singură mare decepție și două feluri de conserve.

Un grup de locuitori
din comuna Teaca,
raionul Bistrița

DRAGĂ URZICO,

La gazeta de perete a Întreprinderii raionale industriale „Someșul” din Gherla a apărut într-o zi o caricatură în care era criticat tehnicianul Urmă Mihai pentru unele lipsuri. Tehnicianul, aplicînd o tehnică proprie în însușirea criticii, și-a însușit această critică pe de-a-ntregul,

adică și-a însușit critica cu caricatură cu tot rupînd-o din gazeta de perete.

Ținînd seama că această metodă de însușire a criticii este cu totul învechită, putem spune că tehnicianul Mihai a rămas în această direcție cel din urmă.

Te rugăm, de aceea, dragă Urzico, să publici această scrisoare în paginile tale pentru ca tovarășul Urmă Mihai s-o rupă... cu acest mod de a-și însuși critica.

I. Negruțiu, Gherla
Reg. Cluj

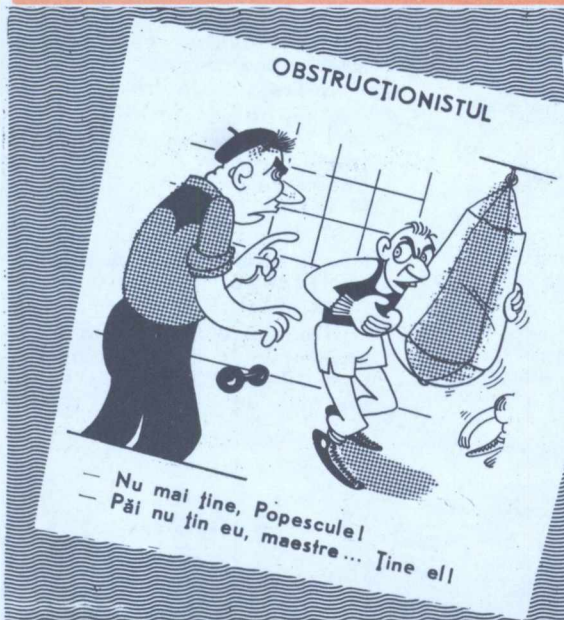
URZICO DRAGĂ,

Să-ți povestesc ce s-a întîmplat unui cunoscut de-al meu. Nu știu prin ce împrejurare a... obținut un guturai strașnic și atunci s-a repezit ca un strănut la farmacia nr. 87 din localitate. Sosit aici a cerut farmacistei Lincă Angela un flacon „Rinosan” despre care se zice că oprește guturaiul cît ai zice gripă.

Farmacista i-a dat un flacon și pacientul a plecat. În drum spre casă și-a aruncat involuntar privirea pe flaconul cu „Rinosan” și nu mică i-a fost mirarea cînd a văzut că pe etichetă scrie „Toxicor”.

Noroc că n-a apucat să folosească pentru combaterea guturaiului nici o picătură de „Toxicor” că-î trecea răceala cu nas cu tot.

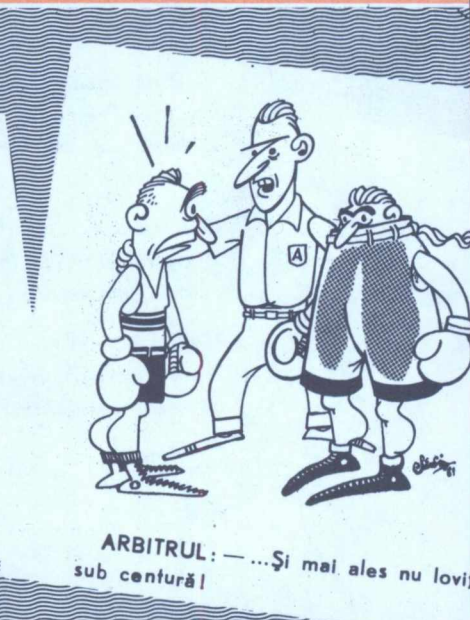
POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE

— Nu mai ține, Popescule!
— Păi nu țin eu, maestre... țin eu!

ANTRENORUL: — Se cunoaște că ești profan.
Nu în felul ăsta se... ARUNCĂ!

ARBITRUL: — ...Și mai ales nu loviți sub centură!

POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE

— Tovarăși! Luați-l de exemplu pe tovarășul Ionescu: el nu-și părăsește niciodată locul de muncă!

Desen de P. ȘERBAN

blau
1

Ar fi bine ca în viitor farmacistă Lincă Angela să fie mai atentă — că dehl s-ar putea să-i ceară cineva ceva pentru fixat calciul în organism și în loc să-i dea vitamină, o să-i dea ținte...

L. Naidin, str. Libertății nr. 119, Tr. Măgurele

DRAGĂ URZICO,

Pe traseul Mediaș-Tîrnăveni- Iernut circulă o cursă IRTA, care transportă zilnic numeroși călători. Într-o zi, imediat după ce autobuzul a oprit în stația Tîrnăveni, s-a apropiat de taxatorul Bartha Iosif o femeie pe nume Moraru Suzana care i-a cerut un bilet, totodată explicându-i că e bolnavă și că nu poate să stea pînă vine cursa următoare.

Și pentru că Moraru Suzana a insistat, taxatorul a luat-o pe sus, și a lăsat-o pe jos... Așa că susnumita a rămas și în stație și în așteptare...

Cum toți călătorii aflați în acel moment în mașină și-au dat seama că la mijloc e vorba de rea voință din partea taxatorului respectiv, ar fi de dorit ca fapta acestuia să fie adusă la cunoștința organelor în drept cu prima cursă IRTA...

Mănișor Aron
Plaza Eroilor Sovietici nr. 11-13, Tg. Mureș

AGENȚIA DE ȘTIRI U. M. V. R. (Un moment, vă rog!) TRANSMITE

SLATINA (Prin radio 3+1 cu picup)

La spitalul de adulți din acest oraș funcționează numeroase secții. Una din aceste secții, cea de Dermatologie, este condusă de doctorul Ioachim Mihai, care nu e numai medic, ci și gospodar.

Iată: cînd în secție se aduce o butelie de aragaz plină, nu permite nimănui să facă risipă. Și ca să fie sigur că așa va fi și nu altfel, ia butelia acasă unde o chivernisește pînă o golește. Tot acasă a dus doctorul Ioachim și deșteptătorul cumpărat în comun de bolnavii din secție, pentru a ști și ei la orice oră cît e ceasul.

În legătură cu aceasta, unul din internați a declarat: „Interesant, foarte interesant. În loc să ne ia boala cu mîna, ne-a luat ceasul...”

Și pentru că tot a luat ceasul deșteptător, sperăm să se... trezească. După care poate să-l restituie, ca să doarmă liniștit...

C. LUNG-MOLDOVENESC (Prin semne, deoarece e departe și nu se aude bine)

Întreprinderea forestieră C. Lung-Moldovenesc posedă un depozit final în punctul denumit (culmea coincidenței) Fundul Moldovei.

În acest depozit e șef Străjeru Nicolaie.

Nu se poate spune că dînsul nu-i un bun cunoscător în ale lemnului și derivatelor acestuia. Se poate însă spune că atunci cînd a auzit că în depozit a sosit Țăranu Mihai, care fusese trimis în acest loc să lucreze cu un fierăstrău mecanic, nici n-a vrut să audă... În schimb, a răcnit atît de tare încît a acoperit orice alt zgomot din depozit și împrejurimi.

Ulterior, s-a aflat că violenta izbucnire a fost provocată de fapt de apariția celui fierăstrău. Lui Străjeru nu-i plac utilajele d-astea. Lui îi sînt dragi bătrînul joagăr și medievala capră de lemn.

O fi avînd Străjeru nostalgia vechilor unelte, dar să n-o ia mecanic. Și dacă ține neapărat s-o ia mecanic, n-are decît să ia fierăstrăul, că și ăla e mecanic.

GALAȚI (Prin „telepatie”)

În orașul de pe malul Dunării, limonada e fabricată și îmbuteliată de către Întreprinderea de industrie locală „Vasile Roaită”.

La gust, limonada e bună ca sucul de fructe, pentru care motiv gălățenii consumă din această licoare indiferent de anotimp, oră sau dispoziție. Sticlele însă în care este oferită limonada consumatorilor se prezintă acestora avînd în majoritatea cazurilor dopuri cu garnituri din cauciuc scorojit și mecanismul metalic de etanșare ruginit sau în cel mai fericit caz înnegrit de patina anilor aidoma pieselor expuse la muzeu.

Și pentru că e neplăcut să bei limonadă bună dintr-o sticlă tip „Să nu bei” ar fi de dorit ca Întreprinderea „Vasile Roaită” să livreze această băutură în sticle tip „Mai dă una”. În acest caz, deși limonada ar continua să fie ieftină ca braga, ar fi mai prețuită...

ARAD (Prin cablu, că-i mai rezistent)

Colectivul sportiv de la Uzina electrică din localitate are în fruntea sa pe Boșneac Mihai — în calitate de responsabil — și tot pe el în coada oricărei activități.

Din această cauză, sportivii din Întreprindere nu mai joacă nici fotbal, nici tenis de masă, nici handbal și nici volei. Cîtiva tineri au avut totuși ocazia să mai joace, cînd aflîndu-se în concediu pe Valea Prahovei au aranjat o seară de dansuri naționale și au jucat la Busteni „Ca la Breaza...”

Credem însă că treburile din cadrul colectivului sportiv se vor îndrepta, deoarece e imposibil ca în cele din urmă responsabilul sportiv al unei uzine electrice să nu reușească să găsească puțină... energie!!

COMĂNEȘTI (Prin văru-meu)

La clubul „1 Mai” s-a amenajat mai de mult o popicărie acoperită care însă nefiind întreținută s-a degradat. Pista e denivelată, geamurile cabinei sînt sparte, iar ușile nu se mai pot închide, aceasta în ciuda tradiționalei meniri a ușilor. Bineînțeles, că din cauza acestui șir de defectiuni, popicăria nu mai poate fi folosită în scopul pentru care a fost creată ci poate folosi, după cum se vede, doar ca temă pentru o notă critică în „Urzica”. E cazul deci, ca cei în cauză să ne lase fără temă și să repare popicăria.

DAN MANOLESCU

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Sacția scrisori 14.60.34;

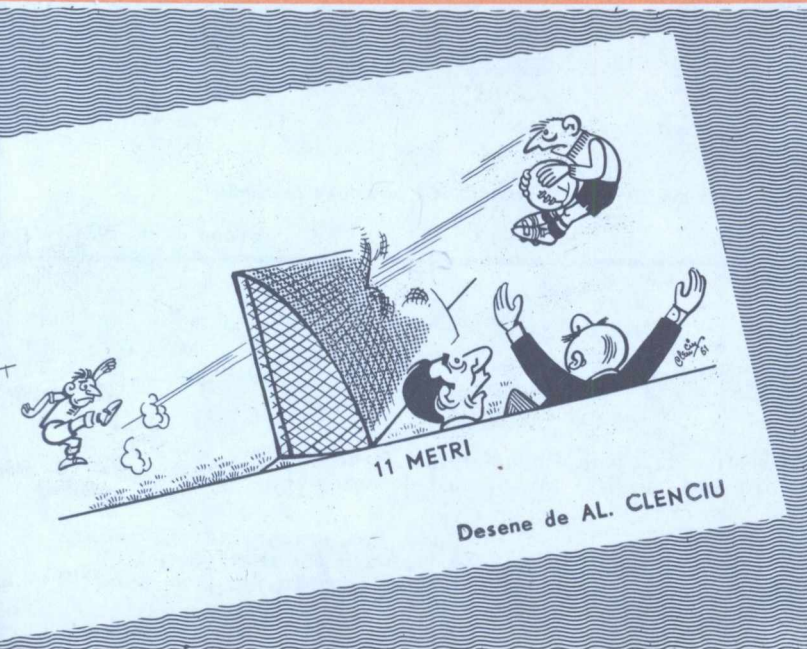
Secretariat de redacție

14.28.15;

Inferurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEI „I. V. STALIN” BUCUREȘTI

TIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE •

11 METRI

Desene de AL. CLENCIU

TIVE • POLISPORTIVE • POLISPORTIVE •

Revanșarii organizează, în Berlinul occidental, numeroase adunări provocatoare. Și în '33 au început cu adunări. Și s-a terminat cu risipiri.

PENULTIMA ORĂ

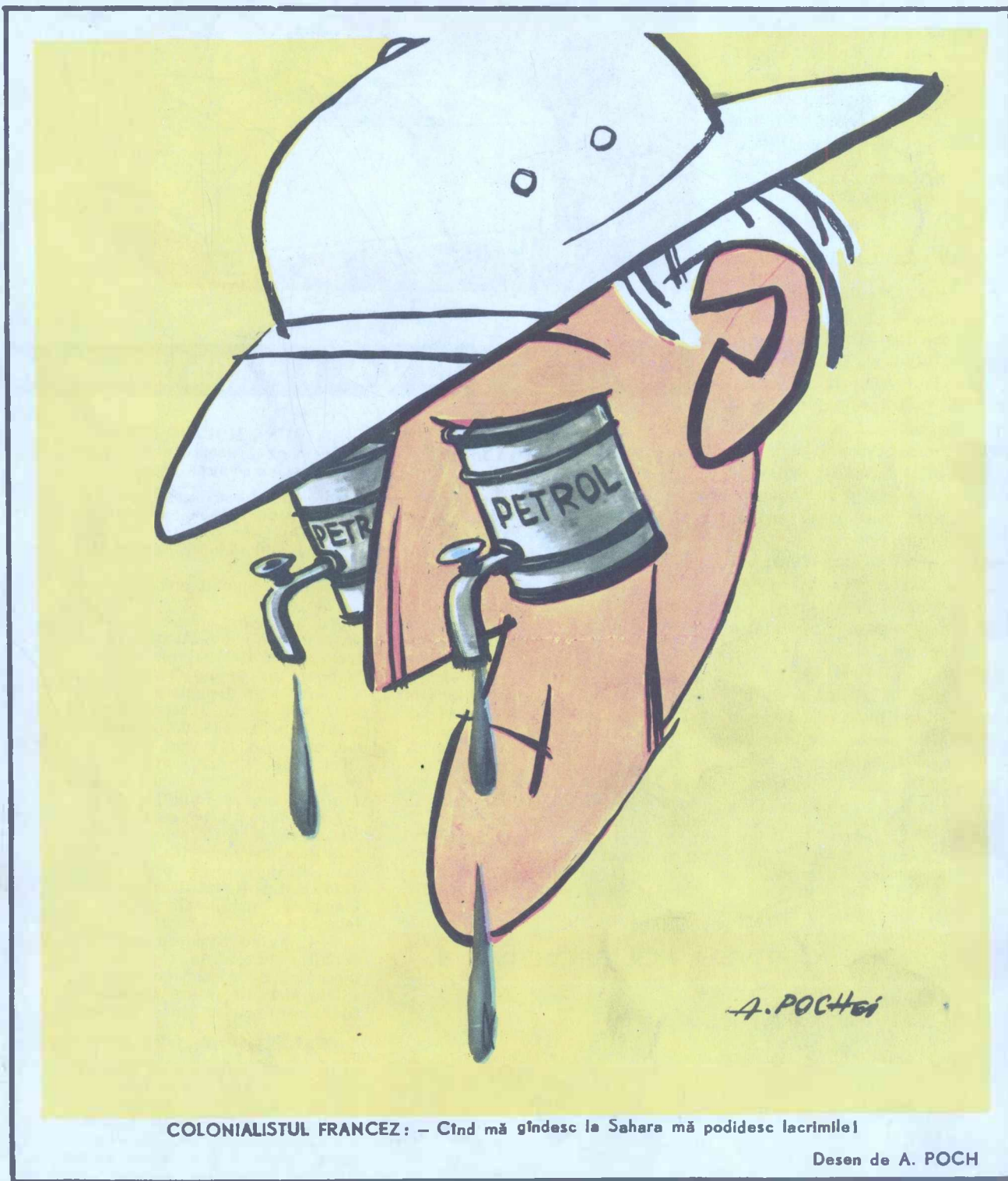
Știri ultra- scurte

Ministerul finanțelor din Anglia a preconizat recent necesitatea unor măsuri economice printre care creșterea unor prețuri, inclusiv tarifele de combustibil, precum și „înghețarea salariilor“. Asta, ca măsură imediată. Adică salariile vor îngheța imediat, iar la iarnă vor îngheța și salariile...

În timp ce autoritățile vest-germane au refuzat să folosească ser antipoliomielitic din R.D.G. ministrul afacerilor interne bonnist, Schröder, și-a procurat „pe sub mână“ astfel de ser pentru copiii săi. Se vede că problema sănătății celorlalți copii i-a venit cam peste mână!

La „Congresul ecleslasticilor contemporani“, care a avut loc de curând la Oxford, d. Michael Argyle a expus teoria bazată pe observația proprie că oamenii slabi au dat totdeauna dovadă de o moralitate superioară celor grași.

Să ne mai slăbească...

COLONIALISTUL FRANCEZ: — Când mă gândesc la Sahara mă podidesc lacrimile!

Desen de A. POCH

De-a-le lor

În R.F.G. prețurile se urcă mereu
Ministrii, fără indoială,
Vădesc o minte-nfierbîntată.
Iar de această fierbințală
Și prețurile se... dilată.

În Vietnamul de sud cresc
acțiunile în contra lui Ngo Dinh
Diem.

El gîndește-n gura mare:
— Să sporească, nu zic ba,
Acțiunile bancare
Dar nu... cele-n contra meal

V. D. POPA

& ...FIUL

Motto: Jacques Dodain, fiul financiarului francez Jean Dodain, a fost implicat într-un furt de automobile.

Bancherul spumea de indignare:
Furase fiul său un Cadillac
Și-acum zăcea acolo unde zac
Cei prinși făcînd asemenea „lucrare“

În vorbitorul de la închisoare
Venise venerabilul babac
Să-și verse peste juniorul Jack
Întreaga părintească indignare.

— „Să furi o limuzină! Ce smintit
La reputație nu te-ai gîndit?
Imi faci întreaga faimă de ocară!

Moștenitorul meu se manifestă
Cînd iese-n lume pentru prima oară
Cu-asemena afacere modestă?!...

O. COSTACHE